

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **EURO – EKOSERVIS, a. s.**
Kubelíkova 1224/42, Žižkov, 130 00 Praha 3
zastoupena Mgr. Gabrielou Doudovou, advokátkou PPS advokáti,

s.r.o.

se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové

proti

žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
se sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha

za účasti: **Ing. S. Ch.**

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. května 2016, č. j.: MMR-10660/2016-83/606

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím ze dne 26. května 2016, č. j.: MMR-10660/2016-83/606, žalovaný zamítl ve výroku II. odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 22. ledna 2016, č. j. 31841/UP/2015/Sv, a potvrdil je. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím bylo rozhodnuto o žádostech I. J., Ing. S. Ch. (osoba zúčastněná na řízení), M. S. a H. S., o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kterými se domáhali určení, že společnosti EURO-EKOSERVIS, a.s. (v tomto přezkumném řízení žalobkyni) nevzniklo právo umístit stavbu označenou jako „Zemědělská bioplynová stanice X“ (dále jen „BPS“) na základě veřejnoprávní smlouvy ze dne 19. 7. 2013 sp. zn.: MUBR 15554/2013 KO, a že jí nevzniklo právo provést stavbu BPS podle veřejnoprávní smlouvy ze dne 19. 7. 2013, sp. zn.: MUBR 15555/2013 KO, a to z důvodů neúčinnosti těchto veřejnoprávních smluv. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. V jejím úvodu žalobkyně shrnula dosavadní průběh řízení, jehož výsledkem bylo žalované rozhodnutí, přičemž zdůraznila, že žalobou brojí jak proti výroku II. žalovaného rozhodnutí, tak i proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Obě rozhodnutí totiž považuje za nezákonná, nesprávná a nepřezkoumatelná, a to v důsledku podstatných procesních vad a nesprávného právního posouzení věci, k němuž před vydáním rozhodnutí došlo. Poté přikročila ke konkretizaci jednotlivých žalobních důvodů.
3. V první řadě namítala, že jí správní orgán I. stupně neumožnil výkon jejích práv, jakožto účastníci předmětného správního řízení. Nepostupoval ani dle ustanovení § 47 správního řádu, neboť nebyla uvědomena o tom, že bylo zahájeno řízení o určení právního vztahu, respektive, že u něho probíhá toto správní řízení, v důsledku čehož jí nebyl poskytnut ani prostor k uplatnění jejích práv. Žalobkyně tak prý neměla možnost vyjádřit se k věci, uplatnit svá stanoviska, navrhopat důkazy v intencích § 36 správního řádu ani možnost vyslovit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Správní orgán tímto postupem porušil podle žalobkyně její právo na spravedlivý proces a zatížil řízení podstatnou procesní vadou, která má vždy a za všech okolností vliv na soulad rozhodnutí s právními předpisy.
4. Žalobkyně dále uvedla, že se o vedení předmětného řízení dozvěděla až v okamžiku, kdy jí bylo doručeno prvoinstanční správní rozhodnutí. Toto pochybení namítala v odvolání. Žalovaný však tento nedostatek nezjistil a neodstranil, a proto je i jeho rozhodnutí z tohoto důvodu nezákonné, neboť mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí věci samé.
5. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně brojila proti tomu, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. A to v důsledku toho, že nemohla realizovat práva účastnice řízení. Nedošlo tak k zohlednění jejího vyjádření, ani na navržené důkazy.
6. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. V této souvislosti poukazovala na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí odůvodnění rozhodnutí obsahovat důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal

s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí by proto mělo vždy obsahovat vyličení podstaty věci a poté rozbor důkazů a ostatních podkladů rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí mají být uvedeny rovněž závěry o tom, které skutečnosti byly vzaty za nepochybně zjištěné, musí být posouzen právní význam těchto skutečností a vysloven úsudek o předmětu řízení. Dle rozhodovací praxe způsobuje nedostatek důvodů rozhodnutí vždy jeho nepřezkoumatelnost.

7. Právě z pohledu těchto nároků kladených na odůvodnění jakéhokoliv správního rozhodnutí je rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V podstatě totiž sestává toliko z rekapitulace právní úpravy veřejnoprávních smluv o umístění a provedení stavby dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), z citace částí rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 2015, č. j. 30A 96/2014-115, a dále pak již jen ze závěru ohledně neúčinnosti předmětných veřejnoprávních smluv. Z jeho odůvodnění tak nelze vůbec seznat, na základě jakých konkrétních skutečností dospěl prvoinstanční správní orgán ke svým závěrům ohledně neúčinnosti zmíněných veřejnoprávních smluv.
8. V rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu absentuje i závěr o tom, proč by žadatelé vůbec měli být účastníky řízení o umístění a povolení stavby BPS. Není v něm totiž zmínka o tom, že by vlastnili na území obce X či alespoň v jeho okolí nějaké nemovitosti. V odůvodnění rozhodnutí zcela chybí jakékoliv úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů, z nichž vycházel, i úvahy, jimiž se řídil při výkladu právních předpisů. Chybí jakékoliv vlastní úvahy prvoinstančního správního orgánu ohledně naplnění veškerých podmínek plynoucích z ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu, a to zejména ohledně prokázání nezbytnosti vydání rozhodnutí podle něho. Z tohoto rozhodnutí tak nemohla žalobkyně seznat, na jakých zjištěních a úvahách prvoinstanční správní orgán své závěry vlastně postavil, a nemohla proto tomuto rozhodnutí konkrétně věcně oponovat.
9. Na povinnosti správního orgánu dostát požadavkům stanoveným na odůvodnění rozhodnutí v § 68 odst. 3 správního řádu nemohlo mít vliv ani to, že věc již byla hodnocena správním soudem, který ve svém rozhodnutí vyslovil právní názor. Ten totiž není podkladem, z něž by bylo možné zjistit jakékoliv faktické skutečnosti rozhodné pro vydání rozhodnutí správního orgánu ve správním řízení. Na zrušující rozsudek musí navazovat plnohodnotné správní řízení a jemu odpovídající správní rozhodnutí. Žalovaný uvedené vady nezjistil a zatížil tak i žalované rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Rovněž v jeho rozhodnutí není uvedeno, z jakých podkladů žalovaný vyšel, z rozhodnutí není zřejmé, proč vlastně správní orgány považují za nutné ve věci rozhodnout, a to o všech žádostech jednotlivých žadatelů, jak rozhodli.
10. Žalobkyně uzavřela žalobu částí nazvanou „Další nedostatky /nesprávnost/ nezákonnost“. V ní předně konstatovala, že postup správního orgánu po vydání zrušujícího rozsudku nemůže být mechanický, neboť je třeba zvažovat všechny okolnosti rozhodné pro řešení dané věci v řízení před správními orgány. Odkazovala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014-52, v němž je k argumentaci týkající se závěrů ohledně účastenství osob ve správním řízení a tím i potřebě (nepotřebě) jejich souhlasu s veřejnoprávní smlouvou uvedeno, že všechny tyto

otázky je na místě řešit až ve chvíli, kdy správní orgány v řádně provedeném řízení vydají přezkoumatelná rozhodnutí obsahující náležitosti vyžadované správním řádem.

11. Striktní přístup a výklad příslušných zákonných ustanovení, tak jak jej učinil krajský soud ve výše zmíněném rozsudku, mívá podle žalobkyně podstatu právní úpravy uzavírání veřejnoprávních smluv, která reaguje na potřebu přiměřeného zjednodušení postupů v oblasti stavebního práva. Pokud by právní názor krajského soudu obecně platil, tak by v každém případě, kdy se přihlásí jakákoliv osoba, co by potenciální účastník, mělo dojít bez dalšího ke znemožnění uzavření veřejnoprávní smlouvy dle stavebního zákona, pak by byla aplikace tohoto zákonem upraveného postupu téměř vyloučena. Jakákoliv osoba, byť by její potencionální dotčení bylo na první pohled zcela vyloučeno (typicky by nedisponovala právy k žádné nemovitosti), by totiž sama o sobě mohla zcela zablokovat možnost uzavřít veřejnoprávní smlouvu, respektive se následně domoci určení její neúčinnosti.
12. Podle žalobkyně nebyly v přezkoumávané věci naplněny zákonné podmínky stanovené v § 142 odst. 1 správního řádu. Dle tohoto ustanovení byl totiž každý z žadatelů (a to konkrétně ve vztahu ke své osobě a ke každé z veřejnoprávních smluv) povinen v řízení před správním orgánem prokázat, že vydání deklaratorních rozhodnutí ke každé z veřejnoprávních smluv, jejichž vydání se domáhá, je nezbytné pro uplatnění jeho práv v jiném správním řízení nebo v jiném řízení před orgánem veřejné moci.
13. Otázkou, zda žadatelé splnili tuto nezbytnou podmínku pro vydání deklaratorního rozhodnutí, se však správní orgány vůbec v řízení nezabývaly a žádným způsobem se s ní nevypořádaly. Přitom ve správním řízení dle § 142 správního řádu musí být správními orgány posouzeno a zváženo, zda je každý jeden ze žadatelů skutečně osobou dotčenou, tj. posoudit, zda by byl účastníkem řízení o umístění stavby (o povolení stavby), a to ve vztahu ke každému ze žadatelů, ve vztahu ke každé z veřejnoprávních smluv, samostatně. Bez vyřešení těchto předběžných otázek nebylo možno o návrzích jednotlivých žadatelů rozhodnout. Žalobkyně rovněž poznamenala, že na zveřejnění návrhu předmětných veřejnoprávních smluv na úřední desce stavebního úřadu dne 14. 6. 2013 žadatelé I. J. a Ing. S. Ch. nikterak nereagovali a nelze tak podle ní v žádném případě ani dovodit, že se domáhali při uzavírání těchto smluv pozice třetích osob potencionálně dotčených.
14. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhovala zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 12. 8. 2016. V jeho úvodu shrnul dosavadní průběh řízení v dané věci před orgány veřejné správy. Zmínil též rozsudek nadepsaného krajského soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 30A 96/2014-115, a v něm vyslovený právní názor, že předmětné veřejnoprávní smlouvy nenabývaly účinnosti, neboť nebyly opatřeny podpisy a souhlasy osob, které by byly účastníky územního a stavebního řízení. Správní orgán po vrácení věci krajským soudem vydal v dalším řízení (v prvním stupni) rozhodnutí ze dne 22. 1. 2016, č. j. 31841/UP/2015/Sv, kterým deklaroval, že veřejnoprávní smlouvy o umístění a o provedení stavby nenabývaly účinnosti.
16. K námitce ohledně neuvědomění žalobkyně o zahájení řízení ve smyslu § 47 správního řádu žalovaný uvedl, že podle něho nebylo možno postupovat, neboť řízení o určení

právního vztahu již bylo zahájeno. Městský úřad Broumov a krajský úřad již v dané věci rozhodovaly, jejich rozhodnutí byla předmětem soudního přezkumu krajským soudem, který je zrušil pro nezákonnost a pro vady řízení. Před vydáním nového rozhodnutí správní orgán písemností ze dne 12. 1. 2016, č. j. 31841/UP/2015, vyrozuměl podle § 36 odst. 3 správního řádu účastníky řízení o určení právního vztahu (včetně žalobkyně), že se mohou vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí. Tato písemnost byla doručena žalobkyni do datové schránky dne 12. 1. 2016. V ní správní orgán (krajský úřad) jasně a srozumitelně specifikoval předmět řízení o určení právního vztahu. Tímto vyrozuměním nebyla dotčena práva žalobkyně podle § 36 odst. 1, odst. 2 správního řádu činit návrhy, navrhopvat důkazy a vyjádřit své stanovisko. Lhůta stanovená správním orgánem v této písemnosti nebyla určena usnesením, tj. nebyla závazná (propadná), ale toliko pořádková.

17. Žalobkyni tedy bylo známo, že je vedeno řízení o určení právního vztahu, jakož i jeho předmět a nebyla nijak omezena co do možnosti navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, a to až do vydání rozhodnutí (§ 4 odst. 4, § 36 odst. 1, § 142 odst. 3 ve spojení s § 141 odst. 4 správního řádu).
18. Žalobkyně žádné podání v řízení v prvním stupni neučinila, a protože nebyl u správního orgánu učiněn ani žádný další návrh, rozhodl o žádostech o určení právních vztahů. Žalovaný v rámci odvolacího přezkumu neshledal, že by byly jeho postupem porušeny právní předpisy, ani žádné vady řízení. Zdůraznil, že podle § 142 odst. 3 správního řádu se pro dokazování a opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí uplatní zásada dokazování ve sporném řízení, která značně modifikuje obecnou zásadu podle § 50 odst. 2 správního řádu. Tím méně lze tvrdit, že „nebyly opatřeny všechny podklady vyžadované zákonem pro učinění rozhodnutí.“ Správní řád v tomto případě žádný rozsah podkladů nestanoví. Ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu pouze stanoví, že pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Tato situace („důkazní nouze“) nenastala.
19. Účastníci řízení, kteří podali žádosti o určení právního vztahu, dostatečně prokázali svá tvrzení i podmínky pro vydání deklaratorního rozhodnutí (§ 142 odst. 1 správního řádu), a to i ve světle rozsudku krajského soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 30A 96/2014-115, v němž uvedený právní názor je v této věci závazný. Žalovaný se v rozhodnutí zabýval jednotlivými předpoklady pro vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu a se závěry správního orgánu se ztotožnil, případně je dále rozvedl v reakci na odvolací námitky a vyjádření žalobkyně (viz str. 5–7 žalovaného rozhodnutí).
20. Zejména je podstatná skutečnost, že krajský úřad (správní orgán) byl podle § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), vázán právním názorem krajského soudu vyjádřeným v jeho rozsudku ze dne 27. 11. 2015, č. j. 30A 96/2014-115. V něm krajský soud naprosto jednoznačně vyslovil, že veřejnoprávní smlouvy o umístění a o provedení stavby nenabývaly účinnosti (viz str. 17–19 citovaného rozsudku krajského soudu). Jelikož správní orgán byl tímto právním názorem vázán, nemohl v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. učinit jiný závěr. Nebylo tedy ani důvodné, aby dále prováděl dokazování v tomto směru. K jiným skutkovým zjištěním a k jinému právnímu hodnocení v této otázce totiž nemohl dospět, aniž by porušil § 78 odst. 5 s. ř. s.

21. Žalovaný pokračoval s tím, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů spočívá zejména v tom, že správní orgán neuvede v jeho odůvodnění rozhodovací důvody, dospěje k závěrům na základě skutečností v řízení nezjišťovaných nebo zjištěných v rozporu se zákonem, není-li z rozhodnutí zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny, anebo nevypořádá-li správní orgán námitky účastníka (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 5 Afs 89/2007-38, a ze dne 3. 4. 2014, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 149/2013-44). Rovněž k rozsahu vypořádání odvolacích námitek se pregnantně vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, v němž mimo jiné uvedl, že po správním orgánu „nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě odvolání. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí být zřejmé, na základě jakých skutečností správní orgán rozhodoval a jakými úvahami se přitom řídil“.
22. Vzhledem k uvedenému proto měřítkům přezkoumatelnosti plně vyhoví, pokud správní orgán a žalovaný odkázali a uvedli podstatné vyličení skutkových a právních okolností věci a stěžejní závěry krajského soudu. Žalovaný zdůraznil, že právní názor krajského soudu byl pro něho závazný, a že krajský soud rozhodoval na základě spisového materiálu, na jehož podkladě bylo vydáno i rozhodnutí žalovaného. Ani krajský soud přitom neprováděl dokazování, nenařídil jednání, při kterém se podle § 77 odst. 1 s. ř. s. provádí dokazování a rozhodoval pouze na základě spisového materiálu Městského úřadu Broumov a odvolacího krajského úřadu.
23. V rozhodnutí správního orgánu i žalovaného (viz str. 6–8, resp. 5–7) je podrobně rozvedeno, že žadatelé by byli účastníky územního a stavebního řízení proto, že věc takto závazně posoudil krajský soud. Pro dokázání, že se jedná o právní názor krajského soudu, nebylo třeba opatřit další důkazy a podklady pro vydání rozhodnutí, vyjma samotného rozsudku krajského soudu ze dne 27. 11. 2015, který je veřejnou listinou (§ 53 odst. 3 správního řádu). Tam, kde bylo třeba rozhodnutí prvoinstančního správního úřadu dále rozvést a navázat na ně (zejména v reakci na odvolací námitky a vyjádření žalobkyně), tak to žalovaný učinil (viz str. 5–7 rozhodnutí žalovaného). To se týká podmínky prokázání nezbytnosti vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu. Touto podmínkou se správní orgán zabýval úsporně pouze prostřednictvím citace rozsudku krajského soudu ze dne 27. 11. 2015. Tato úspornost jako dílčí nedostatek odůvodnění rozhodnutí správního orgánu byla žalovaným napravena tak, že byly dále rozvedeny úvahy, proč žadatelé splnili podmínku nezbytnosti vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu (viz str. 7 žalovaného rozhodnutí). Třeba přitom dodat, že řízení v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek, proto nelze přezkoumatelnost posuzovat jen optikou rozhodnutí vydaného v prvním nebo jen ve druhém stupni.
24. K námitce, že se žalobkyně dozvěděla o řízení o určení právního vztahu až oznámením rozhodnutí krajského úřadu, žalovaný uvedl, že vypořádáním odvolacích námitek se nerozumí reakce na každou větu uvedenou v odvolání. Krom toho žalobkyně uvedla tuto odvolací námitku až v podání označeném jako „doplnění odvolání“ dne 18. 2. 2016, tedy až po podání odvolání dne 5. 2. 2016, jež nebylo blanketní, a proto po uplynutí odvolací lhůty. Proto je v rozhodnutí žalovaného označeno toto podání jako „vyjádření“ žalobkyně a nikoliv jako odvolací námitka „stricto sensu“.
25. K tvrzenému neinformování o probíhajícím řízení žalovaný uvedl, že žalobkyně byla vyrozuměna o vedení řízení o určení právního vztahu, jakož i o jeho předmětu.

Argumentaci žalobkyně spočívající v citaci vět z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014-52, označil za mimoběžnou, když tento rozsudek byl vydán za situace, kdy v řízení o určení právního vztahu byla vydána (z materiálního hlediska) rozhodnutí o zamítnutí žádosti o určení právního vztahu, nemající obsahové ani formální náležitosti rozhodnutí podle § 68 a § 69 správního řádu, tj. byla nepřezkoumatelná. Nejvyšší správní soud pouze dovodil, že pokud správní orgány hodlaly žádosti nevyhovět, bylo třeba takové rozhodnutí patřičně odůvodnit a vyvrátit argumenty druhé strany řízení o určení právního vztahu. Rozhodně nebyly okolnosti takové, že správní orgány již byly vázány vysloveným právním názorem soudu, jako je tomu v nynější právní věci. Rozhodnutí žalovaného obsahuje odůvodnění splnění jednotlivých předpokladů pro vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu.

26. Žalovaný uzavřel s tím, že námitky žalobkyně jednak napadají právní posouzení věci uvedené v rozsudku nadepsaného krajského soudu ze dne 27. 11. 2015, proti němuž ale žalobkyně kasační stížnost nepodala a jsou podle něho nedůvodné. Účelem institutu veřejnoprávních smluv je jistě zjednodušit postupy podle stavebního zákona. Neslouží a nemohou ale sloužit k obcházení zákona (§ 159 odst. 2 správního řádu). V daném případě byl postup žalobkyně a stavebního úřadu podroben kritice krajského soudu, který jednoznačně shledal nezákonnost postupu a „naprostou svévoli“ při uzavírání veřejnoprávních smluv o umístění a o provedení stavby BPS. Pokud si žalobkyně představuje zjednodušující postupy takto, nelze s ní souhlasit.
27. Podle žalovaného není pravdivé ani tvrzení žalobkyně, že se orgány veřejné správy zúčastněné na řízení nezabývaly nezbytností vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu pro uplatnění práv žadatelů. Jak již bylo uvedeno výše k jiným žalobním bodům, úvahy, ke splnění této podmínky, jsou uvedeny na str. 7 rozhodnutí žalovaného. Ve zbytku k polemice žalobkyně žalovaný znovu odkázal na závazný právní názor krajského soudu, který závazně dovodil, že veřejnoprávní smlouvy o umístění a o provedení stavby BPS nejsou účinné.
28. V podrobnostech se žalovaný odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že žaloba je nedůvodná.

IV. Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného k žalobě

29. Žalobkyně se vyjádřila ke stanovisku žalovaného k žalobě v replice ze dne 31. 8. 2016. V ní předně uvedla, že žalovanou stranou je Ministerstvo pro místní rozvoj, jako organizační složka státu, nikoliv Česká republika. To ostatně také vydalo žalované rozhodnutí. Ponechala zároveň na uvážení krajského soudu rozhodnutí o tom, zda je Městský úřad Broumov osobou zúčastněnou na řízení či nikoliv. Protože byl ale jednou ze stran veřejnoprávních smluv, přesto podotkla a poměrně široce odůvodnila, proč jej za osobu zúčastněnou v soudním přezkumném řízení považuje.
30. Žalobkyně pokračovala s tím, že podání prvoinstančního správního orgánu ze dne 12. 1. 2016, č. j. 31841/UP/2015, neobsahuje nic jiného, než obecnou informaci o tom, že již od roku 2013 probíhá nějaké řízení, doslovnou citaci § 36 odst. 3 správního řádu a dále již jen oznámení, v jaké době je spis u něho k nahlédnutí. Podle žalobkyně v něm absentuje jakékoliv konkrétní upozornění na to, jaká práva žalobkyně jako účastnice správního řízení má, jakož i to, jak a do kdy je může uplatnit. Nelze z něho rovněž dovodit, že správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci, že již má shromážděny veškeré podklady

potřebné pro vydání svého rozhodnutí. Z obsahu uvedeného podání prý nebyla žalobkyně schopna seznat, že jí správním orgánem již nebude dána reálná možnost svá práva uplatnit, že se k věci již nebude moci vyjádřit a navrhnout důkazy. Správnímu orgánu vytykala, že ji neuvědomil o tom, k jakému datu hodlá vydat rozhodnutí ve věci.

31. V kontextu uvedeného odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, podle něhož *„Z výzvy správního orgánu účastníkovi řízení, aby se seznámil s podklady shromážděnými správním orgánem před vydáním rozhodnutí, musí být zřejmé, že shromažďování takových podkladů bylo již ukončeno, neboť o tom si účastník řízení právně relevantní úsudek nemůže sám učinit“*, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008-55, podle něž *„Pokud je účastníku správního řízení uděleno správním orgánem poučení o tom, že procesní práva, která mu pro dané správní řízení náleží, může uplatnit po celou dobu trvání tohoto řízení, aniž by mu před ukončením dotyčného řízení bylo dáno na vědomí, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci, zakládá to vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které garantují účastníku správního řízení možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí“* a konečně na nálezný Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, v němž je uvedeno, že *„Je porušením principu právního státu, který je zakotven v čl. 1 Ústavy ČR, a práva na soudní ochranu a na soudní přezkum, vyplývající z čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny, pokud správní orgán nedal stěžovateli možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, a soud v rámci přezkumu správních rozhodnutí k této okolnosti nepřihlédl.“*
32. V daném případě žalobkyně nebyla vyrozuměna o tom, že na základě návrhu podaného dne 10. 9. 2013 probíhá správní řízení, a ostatně ani o tom, že ve věci rozhodnutí vydaných Městským úřadem Broumov jako orgánem prvního stupně a Krajským úřadem Královéhradeckého kraje jako odvolacím orgánem, je vedeno soudní řízení. Řízení probíhajících již od roku 2013 tak nebyla žalobkyně nijak účastna a to výhradně z důvodu pochybení na straně orgánů veřejné správy.
33. Vydání rozhodnutí ve věci (dne 22. 1. 2016) v době pouhých 10 kalendářních dní poté, co bylo správním orgánem odesláno správním orgánem podání ze dne 12. 1. 2016, přitom rozhodně nelze považovat za postup šetřící práva žalobkyně a umožňující jí v řízení svá práva reálně vykonat.
34. Jinými slovy, i pokud by byla žalobkyně řádně v podání ze dne 12. 1. 2016 poučena o svých právech a o tom, do kdy je může uplatnit, což se nestalo, nebyla by doba 10 kalendářních dní v daném případě dostatečnou k tomu, aby i tak nedošlo k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces. Délka doby, jež musí být účastníkovi řízení k úkonu poskytnuta, totiž vždy musí reálně umožňovat úkon, popř. úkony skutečně učinit. Doba pouhých 10 kalendářních dní tomuto požadavku v daném případě rozhodně nevyhovuje. Takový postup má žalobkyně za zcela nepřijatelný, nezákonný a protiústavní.
35. Podle žalobkyně byl veškerý postup správních orgánů až do vydání rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 2015, resp. do roku 2016, nesprávný, neboť řízení vedly, veškeré úkony činily a veškerá předchozí rozhodnutí vydaly, věcně nepřislušné správní orgány. Rozhodnutí vydaná Městským úřadem Broumov jako orgánem prvního

stupně a Krajským úřadem Královéhradeckého kraje jako odvolacím orgánem, která byla rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 2015 zrušena, jsou tedy nicotná a nelze k nim nikterak přihlížet. Žalobkyně jeho I. výroku vytýkala, že v něm nicotnost nebyla konstatována, a že namísto toho byla uvedená rozhodnutí zrušena. Neztotožňovala se se žalovaným v tom, že navrhovatelé prokázali splnění podmínek pro vydání deklaratorního rozhodnutí (viz § 142 odst. 1 správního řádu).

36. Žalobkyně dále uvedla, že k tomu, zda byly ke dni 22. 1. 2016 (datum vydání rozhodnutí o žádostech I. J., Ing. S. Ch., M. S. a H. S.) splněny podmínky pro vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu, se krajský soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 11. 2015 nijak závazně nevyjádřil, resp. se ani k tomuto budoucímu stavu nemohl vyjadřovat. Krajský soud totiž posuzoval stav ke dni rozhodnutí v roce 2013, resp. v roce 2014. Zda je vydání deklaratorního rozhodnutí v roce 2016 nezbytné pro uplatnění práv žadatelů, pak rozhodně nelze hodnotit a posuzovat z podání a tvrzení žadatelů z roku 2013. Nelze totiž odhlédnout od toho, že v době od roku 2013 do roku 2016 mohlo dojít na straně žadatelů ke změně poměrů. Správní orgán měl tedy buď vyzvat žadatele k prokázání této skutečnosti, a to minimálně k tomu, aby doložili, že jsou vlastníky nemovitostí v obci X nebo si dle § 141 odst. 4 správního řádu vyžádat důkazy k tomuto od příslušného katastru nemovitostí.
37. Minimálně v tomto směru tedy nebyl ze strany správních orgánů zjištěn stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci, resp. ve spisu správního orgánu není žádný podklad, na jehož základě by bylo možné učinit závěr, že žadatelé ke dni 22. 1. 2016 prokázali splnění podmínek pro vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu. V tomto je závěr správního orgánu i v rozporu s obsahem správního spisu.
38. V další části repliky žalobkyně zastala názor, že vyjádření žalovaného k žalobě nemůže nic změnit na tom, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Vůbec ne již tvrzení, že pro přezkoumatelnost plně postačuje, aby správní orgány, tj. Krajský úřad Královéhradeckého kraje a žalovaný, odkázaly na podstatné vylíčení skutkových a právních okolností věci a stěžejní závěry soudu. Jak již žalobkyně uvedla v žalobě a jak plyne i z výše uvedeného, jsou okruh okolností a doba, k níž jsou okolnosti posuzovány, ve správním soudnictví odlišné od okolností rozhodných ve správním řízení. Správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Skutečnost, že krajský soud neprováděl žádné další dokazování, rozhodl bez jednání a pouze na základě spisového materiálu, pak na povinnostech správních orgánů nemůže ničeho změnit.
39. Za zcela v rozporu s objektivní skutečností označila žalobkyně tvrzení žalovaného, že tam, kde bylo třeba rozhodnutí správního orgánu rozvést, tak žalovaný učinil, včetně prokázání podmínky nezbytnosti vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu. Citace rozsudku krajského soudu, ve kterém se hodnotí stav ke dni vydání správního rozhodnutí, není dokladem (důkazem), na kterém by bylo možné založit prokázání nezbytnosti vydání rozhodnutí dle § 142 správního řádu ke dni vydávání nového správního rozhodnutí. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí (na str. 5 – 7) k tomuto žádné relevantní argumenty neuvedl.
40. K námitce žalobkyně týkající se jejího práva na spravedlivý proces žalovaný toliko konstatuje, že správní orgán je povinen vypořádat se s jakoukoliv námitkou účastníka, ať již je obsažena v odvolání či vyjádření, což neučinil, a dále uvádí i to, že žalovaný

rozhodoval v pozici odvolacího správního orgánu dle správního řádu. Způsob, jakým rozhoduje Nejvyšší správní soud dle soudního řádu správního, jehož přezkumná role je založena na principu kasace, je pak pro danou věc a povinnost žalovaného vypořádat se s argumentací žalobkyně zcela nerozhodný.

41. Žalobkyně uzavřela s tím, že se nedomáhá ničeho jiného, než toho, aby správní orgány respektovaly její procesní práva, věc na základě relevantních podkladů řádně posoudily a aplikovaly na ni správné právní normy, na což má bezesporu nárok.

V. Duplika žalovaného

42. Na repliku žalobkyně reagoval žalovaný ještě krátkou duplikou ze dne 18. 10. 2016. Ztotožnil se v ní se žalobkyní v tom, že otázka podání odvolání správním orgánem, který byl stranou veřejnoprávní smlouvy, proti rozhodnutí vydanému v řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, je záležitostí velmi specifickou. Nepovažoval za účelné vyjadřovat se ani k vymezení osob zúčastněných na řízení v přezkumných soudních řízeních, jejichž předmětem jsou rozhodnutí opírající se o citované ustanovení správního řádu. Úvahy o nicotnosti rozhodnutí vydaných v prvním stupni Městským úřadem Broumov dne 19. 5. 2014, č. j. PDMUBR 13993/2014, a Krajským úřadem Královéhradeckého kraje dne 29. 8. 2014, č. j. 12118/UP/2014/Sv, jako odvolacím orgánem (ve věci určení, zda vznikla práva umístit a provést stavbu BPS podle uvedených veřejnoprávních smluv), označil za nesprávné a jako žalobní námitky i opožděné, protože byly uvedeny až v replice. Totéž platí podle žalovaného i ohledně námitky, že *„nezbytnost pro uplatnění práv žadatelů o vydání deklaratorního rozhodnutí v řízení o určení právního vztahu měla být hodnocena i optikou toho, jsou-li ke dni vydání rozhodnutí v tomto řízení stále vlastníky v žádosti o určení právního vztahu uvedených nemovitostí v obci X.“* Žalovaný k tomu dodal, že ověření vlastnictví nemovitých věcí uvedených v žádosti o určení právního vztahu proběhlo dálkovým náhledem do katastru nemovitostí. Byla posouzena i podmínka nezbytnosti ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu a zohledněno usnesení Zvláštního senátu ze dne 6. 9. 2012, č. j. Konf 25/2012-9, a na ně navazující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (viz závěr dupliky).

VI. Průběh řízení před správními soudy

43. Krajský soud o žalobě rozhodl rozsudkem dne 30. 5. 2017, č. j. 30 A 74/2016-67, bez nařízení jednání. A to tak, že ji zamítl a žádnému z účastníků řízení ani osobě na něm zúčastněné nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
44. Ke kasační stížnosti žalobkyně ale byl tento rozsudek rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 3 As 209/2017-51, zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení.
45. Stěžejním důvodem pro tento postup bylo zjištění Nejvyššího správního soudu, že krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení, ačkoliv pro to nebyly splněny podmínky vymezené v § 51 odst. 2 s. ř. s. (viz zejména body [55] až [58] zrušujícího rozsudku).
46. Za významné považuje krajský soud konstatování obsažené v bodě [59] citovaného rozsudku, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„Z hlediska dalšího řízení před krajským soudem se jeví být naopak vhodné vyjádřit se alespoň v obecné rovině k některým dalším otázkám nastoleným kasační stížností v případech, kdy je to z povahy věci možné.“* Následně tak učinil na str. 16 až 28 svého rozsudku (v podrobnostech níže).
47. Nejvyšší správní soud v bodě [115] předmětného rozsudku uzavřel, že krajský soud je povinen nařídit ve věci ústní jednání a ve spojení s jeho výsledky znovu posoudit jednotlivé žalobní body.
48. Po vrácení věci k dalšímu řízení tak krajský soud nařídil jednání na den 6. 10. 2020.
49. Následně učinil písemné podání vůči krajskému soudu pouze Ing. S. Ch. (osoba zúčastněná na řízení), který se z jednání soudu omluvil a ohledně svého názoru na věc přiložil svoje odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Broumov ze dne 29. 4. 2020, č.

j. PDMUBR 12032/2020, o dodatečném povolení stavby BPS. Z obsahu odvolání krajský soud naznal, že probíhá správní řízení o dodatečném povolení stavby BPS, k němuž došlo shora citovaným rozhodnutím, že osoba zúčastněná na řízení byla účastníkem tohoto správního řízení z titulu vlastnického práva k domu čp. X a pozemkům v k. ú. X, a že proti rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby BPS podala odvolání.

50. Účastníci řízení se k věci již písemně nevyjádřili.

VII. Jednání soudu

51. Při jednání soudu dne 6. 10. 2020 žalobkyně v podstatě jenom odkázala na obsah žaloby a repliky (viz shora). Její zástupce dodal toliko, že ve věci nebyl zjištěn skutkový stav a to ohledně zjištění podmínek, které je nutné naplnit pro vydání rozhodnutí dle § 142 správního řádu. Tedy že nebylo řádně zjištěno, zda všichni žadatelé skutečně splňují v tomto směru zákonné podmínky pro to, aby jim příslušelo postavení účastníků řízení o umístění nebo o stavebním povolení BPS. Uvedl, že ve věci paní H. S. bylo pravomocně rozhodnuto a paní I. J. v současné době v X žádnou nemovitost nevlastní. Zdůraznil, že otázkou účastenství jiných osob v řízení o umístění a o povolení stavby BPS se zabýval Městský úřad Broumov již v roce 2013 se závěrem, že žádným dalším osobám by účastenství v daných řízeních nesvědčilo. Žalobkyně tak byla v dobré víře v zákonnost jeho rozhodnutí. Stavba dle něho naplňuje všechny požadavky veřejnoprávních předpisů a jejím umístěním ani povolením nebyloasaženo do veřejných subjektivních práv žádné z fyzických či právnických osob. Není tedy právní důvod pro vyslovení neúčinnosti předmětných veřejnoprávních smluv.

52. K dotazu soudu zástupce žalobkyně potvrdil, že pak Ing. S. Ch. (osoba zúčastněná na řízení) je v současné době stavebním úřadem považován za účastníka správního řízení o dodatečném povolení stavby, konkrétně tedy stavby BPS. Informoval dále soud o tom, že v tomto řízení vydal stavební úřad (Městský úřad Broumov) rozhodnutí o dodatečném povolení BPS, ale to je nepravomocné, protože proti němu byla podána odvolání. Správní spis má být v nejbližší době předán odvolacímu orgánu (Krajský úřad Královéhradeckého kraje).

53. Žádné návrhy na doplnění dokazování účastníci řízení nevznesli.

VIII. Skutkové a právní závěry krajského soudu

54. Krajský soud poté znovu přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, s. ř. s. a dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

55. Vzhledem ke skutečnosti, že po vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení žalobkyně svoje žalobní tvrzení nikterak nerozhojnila a neučinila návrh na provedení konkrétních důkazů, a to ani při jednání soudu dne 6. 10. 2020, neměl krajský soud žádný důvod, aby změnil či ustupoval ze svých právních závěrů, které učinil ve svém (zrušeném) rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 30 A 74/2016-67. Skutkový ani právní stav věci (včetně důkazní situace) se totiž oproti okamžiku původního rozhodování krajského soudu nikterak nezměnily.

56. Krajský soud tak učinil i při vědomí a znalosti právních závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v bodech [60] až [114] jeho zrušujícího rozsudku ze dne 9. 4. 2020, č. j. 3 As 209/2017-51 (dále také jen „Rozsudek NSS“).
57. Odůvodnění nového rozsudku krajského soudu tak bude v podstatě kopírovat odůvodnění jeho původního (zrušeného) rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 30 A 74/2016-67. Krajský soud neshledal žádný právní a ani rozumný důvod, pro který by musel či měl za této situace odůvodnění svého původního rozsudku ve věci zásadnějším způsobem měnit či doplňovat. Fakticky by se tím totiž pouze snažil jinými slovy říci to samé, co konstatoval již v původním odůvodnění zrušeného rozsudku a na čem stále setrvává. Tyto své závěry pak toliko doplní odkazy na ty části odůvodnění Rozsudku NSS (nebo jejich citacemi), v nichž Nejvyšší správní soud správnost závěrů krajského soudu podpořil, resp. konstatoval nedůvodnost kasačních námitek žalobkyně ohledné té které problematiky.

A. Skutkový stav

58. Krajský soud tedy úvodem znovu předesílá, že se otázkami, zda žalobkyni vzniklo či nevzniklo právo umístit stavbu BPS podle veřejnoprávní smlouvy ze dne 19. 7. 2013 sp. zn.: MUBR 15554/2013 KO, a zda jí vzniklo či nevzniklo právo provést stavbu BPS podle veřejnoprávní smlouvy ze dne 19. 7. 2013, sp. zn.: MUBR 15555/2013 KO, a to v závislosti na účinnosti či neúčinnosti těchto veřejnoprávních smluv, již zabýval. Rozhodl o nich rozsudkem ze dne 27. 11. 2015, č. j. 30A 96/2014-115, jímž rozhodnutí Městského úřadu Broumov ze dne 19. 5. 2014, č. j. PDMUBR 13993/2014, a Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 29. 8. 2014, č. j. 12118/UP/2014/Sv, která žadatelům I. J., Ing. S. Ch. a M. S. (poslední ze žadatelů H.S. žalobu proti uvedeným rozhodnutím správních orgánů nepodala) nepřiznala postavení účastníků řízení, zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Věc poté řešily již k tomu v obou stupních příslušné správní orgány (Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako prvoinstanční správní orgán a Ministerstvo pro místní rozvoj jako odvolací orgán, nyní žalovaný). Právě jejich rozhodnutí (viz výše) se stala předmětem žaloby, o níž bylo rozhodnuto tímto rozsudkem.
59. Jak je ze správního spisu zřejmé, žalobkyně začala jednat o záměru výstavby v daném území v roce 2011. Ve veřejné anketě se tehdy vyslovilo proti plánované výstavbě BPS 90 občanů, jak je zřejmé z vyjádření obce X ze dne 2. 1. 2012. Její zastupitelstvo vyjádřilo s touto akcí souhlas těsnou většinou vyjádřenou poměrem 3:2, a to za podivných okolností, což vyvolalo šetření ze strany Policie České republiky.
60. Návrh na uzavření veřejnoprávní smlouvy o umístění stavby BPS podala žalobkyně u Městského úřadu Broumov dne 7. 6. 2013. K jeho vyvěšení na úřední desce Městského úřadu Broumov za účelem informování veřejnosti došlo dne 14. 6. 2013. Stejným způsobem bylo postupováno i ohledně veřejnoprávní smlouvy o provedení stavby BPS. Informace o podání návrhů na uzavření veřejnoprávních smluv byly zveřejněny formou veřejné vyhlášky a reagovalo na ně celkem 38 občanů, mezi nimi i M. S. (v předchozím soudním přezkumném řízení, skončeném rozsudkem ze dne 27. 11. 2015, č. j. 30A 96/2014-115, žalobce označený písm. c/). Ten svoji odezvu nazval „*Žádostí o zařazení do okruhu účastníků řízení o umístění a povolení stavby Bioplynová stanice X*“, přičemž své dotčení konkrétně rozvedl (nadměrný provoz, ohrožení bezpečnosti, obtěžování pachem, ztížení užívání svých nemovitostí, obtěžování hlukem a prachem, snížení ceny nemovitosti).
61. Pozici občanů, kteří se přihlásili do řízení ohledně stavby BPS, hodnotil Městský úřad Broumov, jeho stavební úřad, ve svém sdělení ze dne 8. 7. 2013, č. j. PDMUBR 17333/2013, a to s ohledem na obsah jejich podání tak, že je na ně „*třeba nahlížet jako na ostatní osoby, které by byly účastníky územního řízení podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád..., kdyby probíhalo územní řízení, resp. jako na třetí osoby ve smyslu § 168 správního řádu (dále jen „třetí osoby“), a to z důvodu možnosti přímého dotčení jejich práv nebo povinností z titulu návrhu smlouvy, resp. výše popsané veřejnoprávní smlouvy o umístění Třetí osoby nevyslovily s návrhem smlouvy souhlas.*“
62. Vzhledem k tomu vyzval žadatelku (nyní žalobkyni) o uzavření veřejnoprávní smlouvy o umístění stavby BPS k zajištění písemných souhlasů od zmíněných 38 osob, a to s odůvodněním, že: „*Návrh smlouvy, neopatřený písemnými souhlasy třetích osob, nemůže stavební úřad přijmout z důvodu jeho rozporu s právními předpisy, neboť veřejnoprávní*

smlouva, která se přímo dotýká práv nebo povinností třetí osoby, nabývá účinnosti teprve v okamžiku, kdy s ní tato osoba vysloví písemný souhlas.“

63. Stejným způsobem postupoval Městský úřad Broumov, jeho stavební úřad, i v případě návrhu smlouvy o provedení stavby BPS, jak je zřejmé z jeho sdělení ze dne 8. 7. 2013, č. j.: PDMUBR 17352/2013.
64. Z uvedeného je tak možno vyvodit jediné, a to, že na přihlásivší se osoby za účastníky územního a stavebního řízení ohledně stavby BPS takto stavební úřad Městského úřadu Broumov také nahlížel, že měl jejich požadavky za relevantní. Že je v kontextu § 161 odst. 1 věty druhé správního řádu považoval za osoby, jejichž souhlasy s uvedenými veřejnoprávními smlouvami by byly podmínkou jejich účinnosti.
65. Žadatelka o uzavření veřejnoprávních smluv (žalobkyně) reagovala na připomínky občanů obce ve svém vyjádření ze dne 8. 7. 2013. Uvedla v něm, že ve věci je jednáno již dva roky, a že v této době sice probíhalo řízení o umístění stavby BPS, ale bylo zastaveno. Vyjádřila v něm přesvědčení, že návrhy na uzavření veřejnoprávních smluv mají všechny náležitosti, včetně výčtu osob, které by byly účastníky územního a stavebního řízení, a že jsou zajištěny jejich souhlasy. Jednalo se o osoby, jejichž výčet a souhlasy se stavbou BPS opatřila sama žadatelka – nyní žalobkyně. K námitkám dalších občanů, hlásících se za účastníky řízení, uvedla, že tyto osoby nemají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, která by mohla být územním rozhodnutím přímo dotčena. Z toho dovozovala, že jim postavení účastníků v řízení o umístění a povolení stavby BPS nepřísluší. Odkazovala se přitom na § 85 a § 109 stavebního zákona, v nichž jsou okruhy účastníků územního a stavebního řízení vymezeny. Na základě toho vyzývala stavební úřad k uzavření veřejnoprávních smluv s tím, že v opačném případě by se jednalo o nesprávný úřední postup, který by zakládal nárok na náhradu škody jím způsobené. Na podporu tohoto svého vyjádření zároveň přiložila v reakci na připomínky občanů stanovisko zpracované společností EMPLA AG, s.r.o.
66. Na výzvy stavebního úřadu k zajištění souhlasů třetích osob s veřejnoprávními smlouvami a sdělení o prodloužení lhůty pro posouzení návrhů ze dne 8. 7. 2013 reagovala žadatelka (nyní žalobkyně) ještě ve vyjádření ze dne 9. 7. 2013. Jeho podstatnou část věnovala opět otázkám účastenství osob, které se k němu přihlásily na základě informací o návrzích na uzavření předmětných veřejnoprávních smluv, a to plně v intencích svého předchozího vyjádření ze dne 8. 7. 2013 (viz výše). Stavebnímu úřadu v této souvislosti vytýkala, že rozšiřuje „v rozporu se zákonem účastenství v obou řízeních i na osoby, které o sobě ani netvrdí, že by účastníky byly, ale pouze žádají, aby byli do okruhu účastníků zařazeni.“ Podle žalobkyně žádá z výše uvedených 38 osob nepatří do okruhu účastníků územního či stavebního řízení. Nemají prý totiž vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům, jež by mohla být přímo dotčena. Postup stavebního úřadu označila za nesprávný, a toto své vyjádření prý učinila proto, aby jí nesprávným úředním postupem nevznikla škoda, jejíž náhrady by se musela domáhat. Žadatelka – žalobkyně zároveň naznačovala i případnou trestní odpovědnost.
67. Na toto podání žadatelky reagoval Městský úřad Broumov, jeho stavební úřad, sděleními ze dne 11. 7. 2013, č. j.: PDMUBR 17739/2013 a č. j.: PDMUBR 17734, v nichž ji vyzval k doložení podkladů, na základě nichž by mohl v souladu s § 78 odst. 3 a § 116 odst. 3

stavebního zákona přezkoumat, že osoby (dále je uveden jejich výčet) nejsou osobami, které by jinak byly účastníky územního a stavebního řízení, pokud by se vedla.

68. Žadatelka (žalobkyně) na ně odpověděla podáním ze dne 12. 7. 2013, k němuž jako přílohu přiložila dopis ze dne 8. 7. 2013, který byl zaslán občanům, kteří vznesli proti záměru stavby BPS námitky. V něm označila jejich námitky za neopodstatněné s odkazem na již výše zmíněné stanovisko společnosti EMPLA AG, s.r.o., jejich jednání má prý znaky zneužití práva a naznačovala, že by jim za to mohla být soudem uložena povinnost k náhradě škody. V jeho závěru zdůraznila, že nespádají do okruhu účastníků řízení dle stavebního zákona. S ohledem na to je zároveň vyzvala, aby svá dosavadní počínání přehodnotili. Městský úřad Broumov obdržel toto podání žadatelky dne 15. 7. 2013 a založil je dle jejího požadavku do správního spisu.
69. K výzvam Městského úřadu Broumov ze dne 11. 7. 2013, č. j.: PDMUBR 17739/2013 a č. j.: PDMUBR 17734, se žadatelka vyjádřila podáními ze dne 16. 7. 2013. Setrvala v nich na stanovisku, že žádná z osob, které se přihlásily do řízení na základě zveřejněné informace o podání návrhů na uzavření veřejnoprávních smluv ohledně umístění a provedení stavby BPS, nepatří do okruhu možných účastníků řízení. Výjimku připustila v případě J. a D. Š..
70. Z původně 38 přihlásivších se účastníků do povolovacího procesu stavby BPS odstoupili posléze M. V., Mgr. M. V., Mgr. E. M. a A. M., když tuto skutečnost dali stavebnímu úřadu a žadatelce na vědomí dopisem ze dne 9. 7. 2013.
71. Ve správním spisu se dále nacházejí protokoly „O přijetí návrhu smlouvy“ ze dne 19. 7. 2013, sp. zn. MUBR 15554/2013 KO (o umístění stavby BPS) a sp. zn. MUBR 15555/2013 KO (o provedení stavby BPS). V nich stavební úřad konstatoval, že se mu po vyvěšení informací o návrzích smluv přihlásily tzv. třetí osoby, a to „z důvodu možnosti přímého dotčení jejich práv nebo povinností z titulu návrhu smluv.“ K jejich pozici v procesu uzavírání těchto veřejnoprávních smluv stavební úřad v protokolech uvedl v podstatě následující (dále viz závěr protokolu ohledně umístění stavby BPS):

„Stavební úřad na základě návrhu smlouvy a podkladů spojených s návrhem smlouvy a na základě výzev stavebního úřadu následně stavebníkem doplněných, tak konstatuje, že návrh smlouvy byl předložen z vůle stavebníka, a to včetně uvedení osob, které by byly účastníky územního řízení, pokud by bylo vedeno, které bylo v návrhu smlouvy provedeno stavebníkem, přičemž rozšíření osob o další osoby, resp. o třetí osoby, požadované stavebním úřadem bylo při přezkoumání návrhu smlouvy stavebním úřadem vyloučeno, neboť bylo prokázáno, že předpokládaná míra zhoršení, zejm. pokud jde o imise prachu, zápachu a hluku, včetně vlivů dopravy, při zohlednění konkrétních číselných údajů, obsažených v uvedených podkladech, bude při provádění stavby v tak zanedbatelné míře, resp. dojde ke zlepšení při novém stavu, pokud jde o vlivy dopravy, a to i po stažení na individuální práva třetích osob, založená jejich vlastnickými či jinými věcnými právy k sousedním pozemkům a stavbám, že vlastnická práva ani jiná věcná práva ve vztahu k sousedním pozemkům, nebo stavbám na nich nemohou být veřejnoprávní smlouvou nabrazení, ani umístěním stavby přímo dotčena; s uvedeným konstatováním stavebního úřadu, tak jako s výše provedeným shrnutím skutečností, vedoucích k přijetí návrhu smlouvy, a s jejich provedením, stavebník vyslovuje souhlas.“

Na základě uvedených skutečností, tak stavební úřad návrh smlouvy přijal a dnešního dne dochází mezi stavebním úřadem a stavebníkem, jako smluvními stranami veřejnoprávní smlouvy, k uzavření veřejnoprávní smlouvy.“

72. Tytéž důvody uzavření veřejnoprávní smlouvy jsou pak uvedeny i v protokolu o provedení stavby BPS. Obě přezkoumávané veřejnoprávní smlouvy mají doložku o tom, kdy nabyly účinnosti. Veřejnoprávní smlouva nahrazující územní rozhodnutí měla nabýt účinnosti 24. 7. 2013 a veřejnoprávní smlouva nahrazující stavební povolení měla nabýt účinnosti dne 29. 7. 2013, a to podle potvrzení na nich vyhotovených Městským úřadem Broumov. K uzavření těchto smluv došlo dne 19. 7. 2013.
73. Sdělením ze dne 22. 7. 2013 informoval Městský úřad Broumov osoby, které se přihlásily za účastníky řízení z důvodu možnosti přímého dotčení jejich práv nebo povinností veřejnoprávními smlouvami, o tom, že je za účastníky nepovažuje, neboť „z předložené dokumentace a dalších posudků, které byly předloženy jako podklady před uzavřením veřejnoprávní smlouvy a posuzované míry zhoršení vůči stávajícímu stavu a v neposlední řadě i na základě souhlasů se stavbou dotčených orgánů, které mají za úkol hájit veřejné zájmy (např.: Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, Správa CHKO Broumovsko, Městský úřad Broumov, odbor životního prostředí, Krajská hygienická stanice Královéhradeckého kraje a mnoho dalších).“
74. Dne 10. 9. 2013 podali I. J., Ing. S. Ch. (osoba zúčastněná na řízení), M. S. a H. S. u Městského úřadu Broumov žádost o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, kterou žádali o vydání rozhodnutí o tom, že nevzniklo právo umístit stavbu BPS podle veřejnoprávní smlouvy ze dne 19. 7. 2013, sp. zn.: MUBR 15554/2013 KO, a že nevzniklo právo provést stavbu BPS podle veřejnoprávní smlouvy ze dne 19. 7. 2013, sp. zn.: MUBR 15555/2013 KO, a to z důvodů neúčinnosti těchto veřejnoprávních smluv.
75. Městský úřad Broumov rozhodl o této žádosti dne 19. 5. 2014 pod č. j.: PDMUBR 13993/2014, spis. zn.: MUBr 23274/2013 KO, a o odvolání proti němu rozhodl Krajský úřad Královéhradeckého kraje rozhodnutím ze dne 29. 8. 2014, zn. 12118/UP/2014/Sv. Obě tato rozhodnutí, jak již zmíněno vpředu, zrušil Krajský soud v Hradci Králové k žalobě I. J., Ing. S. Ch. a M..a S. rozsudkem ze dne 27. listopadu 2015, č. j. 30A 96/2014 – 115, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jeho výsledkem bylo následně shora citované rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 22. ledna 2016, č. j. 31841/UP/2015/Sv, který se věci správně ujal jako správní orgán prvního stupně, a žalované rozhodnutí.
76. K výše uvedenému obsahu správního spisu třeba dodat, že ještě předtím, než se žadatelka (žalobkyně) obrátila na Městský úřad Broumov s návrhy na uzavření veřejnoprávních smluv, tak měla v úmyslu zajistit si svůj záměr prostřednictvím standardních a hlavně zaužívaných institutů stavebního zákona. Požádala totiž dne 5. 9. 2012 stavební úřad o vydání rozhodnutí o umístění stavby BPS. Městský úřad Broumov ale její žádosti nevyhověl, když ji rozhodnutím ze dne 13. 2. 2013, spis. zn.: MUBR 25369/2012 KO, č. j.: PDMUBR 3393/2013, zamítl s odůvodněním, že záměr není v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací. Krajský úřad Královéhradeckého kraje toto rozhodnutí k odvolání žalobkyně zrušil rozhodnutím ze dne 10. 5. 2013, č. j. 4927/UP/2013/Sv, přičemž stanovil pro nové projednání věci otázky, které bude třeba vyřešit. Prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí vytýkal, že rozhodl na základě neúplné žádosti, že odpovědným způsobem nevymezil okruh účastníků řízení, že nepostupoval v souladu

s § 90 stavebního zákona při posuzování záměru a že ani takto postupovat nemohl, když nevymezil přesně předmět řízení. V podstatné části odůvodnění rozhodnutí se věnoval otázce souladu BPS s územně plánovací dokumentací, přičemž v ní naznačil její složitost.

B. Právní závěry

77. Krajský soud se zabýval tímto případem již v rozsudku ze dne 27. listopadu 2015, č. j. 30A 96/2014 – 115 (viz jeho str. 17 a násl.), jakož i institutem veřejnoprávních smluv v kontextu dané věci. Přesto považuje za nutné se k nim znovu vrátit. Zejména třeba zdůraznit, že k uzavření veřejnoprávní smlouvy může dojít pouze při splnění všech zákonných podmínek, přičemž základní podmínkou její účinnosti je souhlas těch osob, jež neuzavřely veřejnoprávní smlouvu, ale byly by účastníky správního řízení, tj. v projednávané věci územního a stavebního řízení. Vymezení okruhu účastníků řízení je proto v takovýchto případech otázkou zásadní a určující pro to, jak stavební úřad s návrhem na uzavření veřejnoprávní smlouvy naloží. Odpovědnost za správné stanovení tohoto okruhu účastníků územního či stavebního řízení přitom nenese nikdo jiný, než sám stavební úřad. Ten se ovšem v projednávané věci zmýlil v tom, pokud přisvědčil názoru žalobkyně, která založila svoji argumentaci na nesprávném předpokladu, že účastníky řízení mohou být pouze osoby mající vlastnická práva k nemovitostem přímo sousedícím se stavebním pozemkem, jež mohou být stavbou přímo dotčena. Tak tomu ovšem není.
78. Pojem „vlastník sousedního pozemku“ je totiž nutné vykládat v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, tak, že se nejedná pouze o vlastníky nemovitostí přímo sousedících s pozemkem navrhované stavby, ale že jimi mohou být i vlastníci pozemků a staveb „za potokem“, „za cestou“ atd. A to v závislosti nejen na vzdálenosti mezi nemovitostí takového potenciálního účastníka řízení a místem stavebního záměru, ale zejména v závislosti na jeho možných vlivech na své okolí, především životní prostředí a zdraví osob. Na uvedený nálezy navazuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111, nebo rozsudek ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 10/2013 – 58. Účastenství v územním či stavebním řízení tedy nelze odvozovat pouze od přímého sousedství, je ho třeba chápat širěji, neboť stavby se neprojevují jen v hranicích stavebního pozemku. Jinými slovy, nelze generalizovat, že práva vlastníka pozemku, který nemá společnou hranici s pozemkem, na kterém má být stavba realizována, nebudou stavbou nikdy přímo dotčena.
79. Ústavní soud uvedl k této otázce dále, že *„si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru, „až kam“ – do jaké šíře či vzdálenosti – mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahát. Nezbyývá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví. Samotná náročnost takového posuzování nemůže však být dostatečným důvodem pro postup opačný, který by spočíval (a tak tomu de lege lata je) v koncipování legální definice, která nebude sice činit žádné interpretační problémy, nicméně její existence může zužovat prostor pro ochranu ústavně zaručených práv.“*
80. Uvedená judikatura je přejímána i Nejvyšším správním soudem, jak je zřejmé např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 63/2012 - 23. Rovněž podle něho k účastenství ve správním řízení postačí pouhá „potence“ neboli „možnost“

přímého dotčení, nikoli reálnost zásahu do práv účastníka, která se řeší až v meritorním řízení. K těmto otázkám se pak uvádí v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu následující:

„Účastenství spojeného územního a stavebního řízení se posuzuje tak, jako kdyby jednotlivá řízení probíhala samostatně. Účastníky územního řízení jsou ve smyslu ustanovení § 85 nového stavebního zákona také osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím dotčeno. Obdobně je účastníkem stavebního řízení ve smyslu ustanovení § 109 nového stavebního zákona také vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může – li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno.

Krajský soud se tedy dopustil pochybení, pokud při posuzování věci vycházel z právní úpravy účastenství uvedené v ustanovení § 59 starého stavebního zákona. Jestliže však krajský soud své rozhodovací důvody založil na úvaze, že stěžovatel na jedné straně žalobci nepřiznal účastenství v řízení, na druhé straně však v napadeném rozhodnutí nehodnotil, zda žalobcova práva mohou či nemohou být příslušnou stavbou dotčena, ale zda tato práva skutečně dotčena jsou, nemá uvedené pochybení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak totiž správně namítl ve svém vyjádření žalobce, k přiznání účastenství vlastníků sousedních pozemků či staveb postačuje jak podle starého stavebního zákona, tak podle nového stavebního zákona, pouhé potenciální dotčení na jejich vlastnických právech. Jinými slovy účastenství bylo a je ve stavebním řízení založeno na pouhé možnosti, že by posuzovaná stavba mohla ohrozit či omezit vlastníka sousední stavby či pozemku na jeho vlastnickém právu.

Tvrdí-li tedy někdo, že je účastníkem řízení, bude za něj považován do doby, než se prokáže opak (pozn. – podtržení, i níže, provedeno krajským soudem). Účastník příslušného řízení, resp. ten kdo se za účastníka řízení považuje, by měl ve svých námitkách uvést jednak skutečnosti, na jejichž základě se domáhá účastenství v řízení, jednak samotné důvody podání námitek, tj. co vytýká záměru, o němž se vede stavební řízení. Pokud zákon neklade žádné požadavky na formální rozlišení těchto dvou skupin tvrzení, je tomu tak dozajista i proto, že mohou být obsahově shodná. Stavební úřad je však povinen vyhodnotit skutečnosti obsažené v námitkách účastníka řízení z toho pohledu, zda zakládají postavení této osoby coby účastníka řízení. Teprve je-li tato podmínka splněna, je stavební úřad povinen ve druhé fázi námitky projednat a rozhodnout o nich (po meritorní stránce).

Z rozhodnutí stěžovatele je však zjevné, že tuto dvojakou povahu námitek účastníka řízení nerozlišoval, protože některé z nich vypořádal po materiální stránce, přičemž na tomto podkladě dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro přiznání postavení účastníka řízení žalobci. Podstatou stěžovatelova rozhodnutí totiž nebylo posouzení, zda žalobce může či nemůže být účastníkem společného územního a stavebního řízení, ale bylo jím fakticky prováděno věcné posouzení míry dotčenosti, které by mělo být součástí samotného meritorního řízení. Stěžovatel např. uvedl, že k dotčení vlastnických práv žalobce vlivem hluku nedošlo, protože vlivem předmětné stavby nedojde ke zhoršení hlukového klimatu nad mez stanovenou zákonem. Obdobně vypořádal námitku tzv. subtropického efektu, když uvedl, že intenzitu nočního osvětlení větrných elektráren každý vnímá individuálně, ale vzhledem ke vzdálenosti rodinného domu žalobce od větrných elektráren nedojde k takovému dotčení, které by mělo za důsledek přímé omezení práva užívání staveb a pozemků (stejných chyb se dopustil i stavební úřad).

Úvaha stěžovatele se měla ubírat přesně opačným směrem. Podmínkou účastenství v řízení není a ani nemůže být vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. To vyplývá především ze skutečnosti, že námitky se upínají ke dvěma rozdílným otázkám (účastenství v řízení a vedle toho věcné námitky proti záměru) a že pro úspěšnost námitky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva, kdežto pro úspěšnost věcné námitky je rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka.

Obsah napadeného rozhodnutí je tak v rozporu s jeho výrokem, neboť připustil-li stěžovatel dotčení na právech žalobce, které však neshledal natolik intenzivní, aby bránilo výkonu jeho vlastnického práva, nemohl současně označit odvolání žalobce za nepřípustné z důvodu absence možného přímého dotčení. Účastenství ob stojí samo o sobě, bez toho, aby následně muselo vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému. Postup stěžovatele má za následek také popření řady procesních práv, která jsou s postavením osoby jakožto účastníka řízení spojena. V prvé řadě se jedná o právo nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci, činit důkazní návrhy, být přítomen ústnímu jednání. Účastník přitom nemusí svých práv využít, není povinen se vyjádřit (zde např. podat věcnou námitku). Pokud je však účastníkovi účastenství na řízení odepřeno, má tento postup za následek zkrácení na jeho právech. Toto zkrácení nemusí být jen formální, ale může se projevit ve velmi praktické rovině, totiž nemožností efektivní ochrany právní sféry účastníka. S ohledem na nemožnost využití shora uvedených procesních práv tak tomu může být kupříkladu v důsledku neschopnosti účastníka uplatnit vůči správnímu orgánu některé argumenty, které jsou zjistitelné toliko ze správního spisu, případně neschopnosti zjistit relevantní důvody, které by eventuálně mohly vést k úspěchu v jeho věci, a které by jinak byly bývaly v dispozici účastníka díky využití jeho procesních práv.“

81. Podle dosavadní platné judikatury jsou tedy vlastníci přímo sousedících nemovitostí se stavebním pozemkem účastníky územního či stavebního řízení vždy. Tím se ale okruh potencionálních účastníků řízení nevyčerpává, když jimi jsou i další vlastníci nemovitostí, pokud jejich vlastnická práva mohou být zamýšlenou stavbou přímo dotčena. Jak je pak z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 63/2012 – 23, zřejmé, k účastenství ve správním řízení postačí pouhá „potence“ neboli „možnost“ přímého dotčení, nikoli reálnost zásahu do práv účastníka. Ta se řeší až v meritorním řízení. Je tudíž nutno prvořadě rozlišovat posuzování, zda někdo bude účastníkem řízení, tedy zda existuje pouhá možnost přímého dotčení. Jestliže taková možnost existuje, pak je nutno jej zahrnout do okruhu účastníků řízení a teprve v meritorním řízení zkoumat, zda bude dotčen či nikoli.
82. Před uzavřením zmíněných veřejnoprávních smluv tedy bylo povinností stavebního úřadu jednoznačně vyjasnit okruh účastníků řízení a znát jejich stanoviska ke stavbě BPS. Bez znalosti těchto skutečností by totiž uzavírání veřejnoprávních smluv nebylo smysluplné, neboť by jejich účinnost byla nejistá, možno říci „ve hvězdách“, a jako takové by bylo uzavírání veřejnoprávních smluv v rozporu i s požadavky na ekonomii správní činnosti orgánů veřejné správy. Je přitom výsostným právem a povinností stavebního úřadu vymezit okruh účastníků toho kterého řízení. V případě návrhů na uzavření veřejnoprávních smluv je to pro stavební úřad o to závažnější povinnost, že se o nich nevede správní řízení a smlouvy nejsou správní rozhodnutí. Přitom při jakékoliv liknavosti je zde velké nebezpečí, že mohou nastat situace tzv. opomenutých účastníků, ať již z jakýchkoliv důvodů, kteří pak mají právo domoci se deklaratorního správního rozhodnutí, podléhajícího soudnímu přezkumu, vydaného podle § 142 správního řádu. Tak jako tomu bylo v daném případě I. J., Ing. S. Ch. a M. S. (skutečnost, že poslední

z původních žadatelů H. S. na rozdíl od nich již nespoluiniciovala následný soudní přezkum, je pro posouzení projednávané věci bez relevance – viz bod [76] Rozsudku NSS).

83. Stavební úřad nezkoumal ani pojem „přímé dotčení vlastnického práva“ v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-85 a ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111), které je konstantně vykládáno jako změna poměrů v lokalitě vyvolaná zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických práv. Může se jednat právě i o dotčení imisemi ve smyslu bývalého § 127 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964, tj. stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem, zvýšenou intenzitou dopravy apod., přičemž obdobně jsou imise upraveny i v § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Vůbec se tak nezabýval ani možností dotčení vlastnických práv žadatelů zamýšlenou stavbou z pohledu občanského zákoníku. Možnost jejich obtěžování např. hlukem, zápachem či užíváním komunikace přitom není vůbec vyloučena. O tom ostatně zcela zjevně svědčí nejen jejich námitky, jakož i dalších osob, ale i vyjádření obce X ze dne 23. 5. 2016 (viz níže).
84. Stavební úřad postupoval v daných věcech velmi překvapivým způsobem, neboť vedl územní řízení, věc měl za složitou (viz otázky souladu stavby BPS s územně plánovací dokumentací, okruhu účastníků řízení), žádost o umístění stavby BPS zamítl a před novým rozhodnutím ve věci ho ochránila skutečnost, že žalobkyně vzala žádost zpět, protože se rozhodla prosadit svůj záměr cestou veřejnoprávních smluv. Ještě po podání jejích návrhů přitom nepochyboval stavební úřad o tom, že okruh účastníků řízení je mnohem širší, než uváděla žalobkyně. Ta pak své stanovisko obhajovala nepatřičným způsobem, neboť v podstatě bezprávně vyhrožovala jak osobám, jež se přihlásily za účastníky řízení (viz její dopis ze dne 8. 7. 2013 adresovaný občanům, kteří vznesli proti záměru stavby BPS námitky), tak pracovníkům Městského úřadu Broumov náhradou škody způsobenou nesprávným úředním postupem a jejich případnou trestní odpovědností.
85. Nato dospěl stavební úřad překvapivě a neodůvodněně k závěru, že osoby, jež se hlásily za účastníky řízení a za které je i on dosud považoval, jimi nejsou. Pokud by k takovému záměru dospěl v rámci územního řízení, musel by o jejich účastenství (resp. neúčastenství) rozhodnout správním rozhodnutím, přičemž v rámci řízení předcházejícím jeho vydání by se mohla každá z osob k věci vyjádřit. Takovou možnost ale žádná z osob hlásících se za účastníky řízení v případě zmiňovaných veřejnoprávních smluv neměla, neboť úvahy o jejich účastenství si učinil stavební úřad zcela sám, kabinetně a nepřezkoumatelným způsobem. Ve shora zmíněných protokolech o přijetí návrhů smluv totiž není ani jedna z osob konkrétně jmenována, nelze z nich tak seznat ani takové zásadní skutečnosti, jako kde se nacházejí jejich nemovitosti a jak byly hodnoceny jejich námitky ve vztahu k zamýšlené stavbě. Jde o zcela obecné, nekonkrétní a nic neříkající závěry. S uvedenými otázkami se tak stavební úřad vůbec nevypořádal, a proto pochybil, pokud na uzavření veřejnoprávních smluv přistoupil.
86. Na dokreslení celé záležitosti nelze pak nezmínit dopis starostky obce X ze dne 23. 5. 2016, s nímž se obrátila na Krajský soud v Hradci Králové a v němž uvedla mimo jiné toto:

„Vzhledem k tomu, že pro mnoho občanů byla stavba nepřijatelná, snažili jsme se být zařazeni do okruhu účastníků řízení o umístění a povolení stavby. V obci byla také zorganizovaná anketa občanů, ze které jasně vyplynulo, že občané ve většině se stavbou nesouhlasí. (-) Stavba byla nakonec na základě souhlasu potřebných osob a institucí, jejichž podpisy jsou přílohou veřejnoprávní smlouvy o umístění stavby, realizována.

Od té doby je provoz bioplynové stanice pro obec velmi zatěžující. Materiál ke zpracování je převážen přes celou obec, tj. 4,5 km, jsou ničeny vozovky, mosty. Obec trpí nadměrným hlukem po velkou část roku, ztížen je i provoz po nevyhovující vozovce těžkými traktory.“

87. Podle § 78a odst. 4 stavebního zákona žadatel zajistí souhlasy osob, které by byly účastníky územního řízení s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou. Žadatel je povinen předložit stavebnímu úřadu veřejnoprávní smlouvu spolu se souhlasem osob, které by byly účastníky územního řízení, a grafickou přílohu k vyznačení účinnosti. Tyto souhlasy zajištěny nebyly, jak plyne z výše uvedeného.
88. Právní úpravu veřejnoprávní smlouvy o provedení stavby stanoví § 116 stavebního zákona. Rovněž podle ní u staveb vyžadujících stavební povolení může stavební úřad uzavřít se stavebníkem veřejnoprávní smlouvu o provedení stavby, která nahradí stavební povolení. Stavebník však musí mimo jiné přiložit k návrhu veřejnoprávní smlouvy i souhlasy osob, které by byly účastníky stavebního řízení, s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou. Ani pro tento případ souhlasy zajištěny nebyly.
89. Klíčovou otázkou pro závěr v daných věcech je tedy zjištění, zda byl písemný souhlas I. J., Ing. S. CH. a M. S., kdž to byli právě oni, kdo se dne 10. 9. 2013 domáhali vydání rozhodnutí podle § 142 odst. 1 správního řádu, nezbytný pro vznik práva umístit a provést stavbu BPS. Krajský soud na to odpovídá, že ano, neboť stavební úřad uzavřel veřejnoprávní smlouvy bez toho, že by žadatelka (nyní žalobkyně) zajistila i jejich souhlasy s veřejnoprávními smlouvami, a sám se s otázkou jejich účastenství vůbec nevypořádal. Přitom nepochybně byli účastníky územního a stavebního řízení, a to přinejmenším do doby, než by byli z okruhu účastníků řízení vyloučeni. K tomu však nedošlo.
90. Krajský soud zastává nadále stanovisko, že institutu veřejnoprávních smluv lze užít jen v případech v podstatě bezkonfliktních. A o takový případ se ale v dané věci nejednalo a vzhledem k povaze stavby BPS ani jednat nemohlo. Vždyť po vyvěšení informací o podaných návrzích na uzavření veřejnoprávních smluv na úřední desce se stavebnímu úřadu hlásily desítky osob, jež se tímto záměrem cítily být dotčeny ve svých vlastnických právech a dožadovaly se účastenství v územním a stavebním řízení. Tato skutečnost měla být právě tou stopkou pro přivolení k dané stavbě formou veřejnoprávních smluv. Za tohoto stavu muselo být stavebnímu úřadu jasné, že návrh smluv nemůže v konečném řešení obstát, neboť k nim nebudou zajištěny souhlasy osob hlásících se za účastníky. Není možné, aby si stavební úřad dělal, jako v přezkoumávané věci, o jejich účastenství úsudek sám, a to postupem, k němuž neměly možnost cokoliv dodat, jakkoliv se bránit a navíc bez řádného odůvodnění přijatých závěrů. Postup stavebního úřadu je tak naprosto nepřezkoumatelný.
91. Za daného stavu měl stavební úřad postupovat podle § 78a odst. 4 stavebního zákona a návrhy na uzavření veřejnoprávních smluv odmítnout s tím, že věc bude projednána v územním (stavebním) řízení. S takovouto situací, domáhání se účastenství, se lze totiž vypořádat jedině v rámci příslušného správního řízení, a v dané věci žádné vedeno

nebylo. Protože stavební úřad tímto způsobem nepostupoval, vznikla v důsledku toho situace, v níž se mohly dotčené osoby bránit již jen postupem podle § 142 správního řádu. Bez ohledu na to, zda reagovaly na zveřejnění návrhů na uzavření veřejnoprávních smluv, či nikoliv.

92. Spojovali-li proto I. J., Ing. S. Ch. a M. S. neúčinnost předmětných veřejnoprávních smluv s absencí svých souhlasů, protože se považovali být účastníky územního a stavebního řízení, aniž by bylo o jejich účastenství rozhodnuto, krajský soud jim musel v tomto směru ve svém předchozím rozsudku ze dne 27. listopadu 2015, č. j. 30A 96/2014 – 115, přisvědčit.
93. Stavební úřad evidentně podlehl tlaku stavebníka, ačkoliv si musel být vědom důsledků nedoložení návrhů veřejnoprávních smluv souhlasy osob, které by byly účastníky územního a stavebního řízení. Jeho prvotní názor v tomto směru plyne z jeho již výše zmiňovaného Sdělení ze dne 11. 7. 2013, v němž stavebníka (žadatele, nyní žalobkyni) vyzývá k doložení podkladů, z nichž by mohl vyvodit, že v něm uvedené osoby takovými osobami nejsou. Nakonec tuto otázku vyřešil tím, že jejich neúčastenství (nedotčenost) plyne ze stanovisek dotčených orgánů státní správy, jejich limitů a požadavků na stavbu BPS, jak je zřejmé z protokolů o přijetí návrhů smluv. Tento závěr je však polovičatý, neboť dotčenost vlastnických práv sousedů je nutno vždy posuzovat i z pohledu občanského práva, přičemž Nejvyšší správní soud judikuje, že ani samotné dodržení obecných limitů ještě neznamená nedotčenost vlastnických práv sousedů.
94. V rozsudku ze dne 27. listopadu 2015, č. j. 30A 96/2014 – 115, proto krajský soud uzavřel, že jak stavební úřad, tak Krajský úřad Královéhradeckého kraje, tehdy žalovaný, nepostupovaly ve správním řízení o určení právního vztahu v souladu s § 142 správního řádu, a proto jimi vydaná rozhodnutí (Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 29. 8. 2014, zn. 12118/UP/2014/Sv, jakož i Městského úřadu Broumov ze dne 19. 5. 2014, č. j.: PDMUBR 13993/2014, spis. zn.: MUBR 23274/2013 KO), zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. To již vedl v prvním stupni Krajský úřad Královéhradeckého kraje, o odvolání žalobkyně proti němu rozhodl žalovaný, tj. Ministerstvo pro místní rozvoj, rozhodnutím, které je předmětem žaloby (viz výše). Obsah jejich rozhodnutí účastníci řízení a osoba zúčastněná na řízení dobře znají, neboť jim byla doručena, a proto krajský soud nepokládá za důležité jej znovu připomínat. Dostane se k němu ostatně při vypořádávání řádných žalobních námitek, tedy těch, jež byly uplatněny ve lhůtě do dvou měsíců poté, co bylo žalované rozhodnutí v jeho písemné podobě oznámeno doručením žalobkyni (viz reakce žalovaného na repliku žalobkyně).
95. Žalobkyně napadla žalobou výrok II. žalovaného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu - Krajského úřadu Královéhradeckého ze dne 22. 1. 2016, č. j. 31841/UP/2015/Sv, a toto potvrzeno. Tvrdila, že rozhodnutí obou stupňů byla vydána v rozporu s právními předpisy, jsou nezákonná, nesprávná a nepřezkoumatelná. Proto je také obě navrhovala zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní důvody poté rozdělila na ty, které souvisejí s procesní stránkou věci (podstatné porušení ustanovení o řízení, nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů) a další nedostatky, v jejichž důsledku považuje rozhodnutí za nezákonná a nesprávná.

96. Krajský soud předně nesdílí názor, že by byla žalobkyně poškozena v průběhu řízení tím, že by jí správní orgán neumožnil výkon jejích procesních práv, pokud ji prý neuvědomil o zahájení řízení a neměla tak možnost ve smyslu § 36 správního řádu vyjádřit se k věci, navrhnout důkazy, ani možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí s jeho podklady a vyjádřit se k nim (citováno volně ze žaloby). Jak je totiž ze správního spisu zřejmé, žalobkyni bylo dne 12. 1. 2016 doručeno do datové schránky sdělení správního orgánu následujícího znění (dále je uvedena jeho podstatná část):

„Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje v Hradci Králové (-) byl doručen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. : 30A 96/2014 – 115 ze dne 27. 11. 2015, kterým bylo zrušeno rozhodnutí zn. 12118/UP/2014/Sv krajského úřadu ze dne 29. 8. 2014 a rozhodnutí spis. zn.: MUBR 23274/2013 KO, č. j.: PDMUBR 13993/2014, Městského úřadu Broumov, odboru stavebního úřadu a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), ze dne 19. 5. 2014 a věc vrácena k dalšímu řízení.

Krajský úřad rozhodnutím zn. 12118/UP/2014/Sv ze dne 29. 8. 2014 zamítl společné odvolání I. J., nar. . Ing. S. Ch., M.S. podané dne 5. 6. 2014 prostřednictvím advokáta JUDr. Pavla Jelínka, Ph.D., se sídlem Dražkovice 181, Pardubice a potvrdil rozhodnutí spis. zn.: MUBR 23274/2013 KO, č. j.: PDMUBR 13993/2014 stavebního úřadu ze dne 19. 5. 2014.

Stavební úřad rozhodnutím spis. zn.: MUBR 23274/2013 KO, č. j.: PDMUBR 13993/2014 ze dne 19. 5. 2014 k žádosti I. J., Ing. S. Ch., M. S. a H. S. podané dne 10. 9. 2013 prostřednictvím advokáta JUDr. Jiřího Králíka, se sídlem Labská louka 650, Hradec Králové obsahující

- 1. žádost podle § 142 správního řádu o určení, že nevzniklo právo umístit stavbu na základě neúčinné veřejnoprávní smlouvy sp. zn.: MUBR 15554/2013 KO ze dne 19. 7. 2013 o umístění stavby Bioplynové stanice X*
 - 2. žádost podle § 142 správního řádu o určení, že nevzniklo právo provést stavbu na základě neúčinné veřejnoprávní smlouvy sp. zn.: MUBR 15555/2013 KO ze dne 19. 7. 2013 o provedení stavby Bioplynové stanice X*
 - 3. žádost podle § 140 odst. 1 správního řádu o spojení řízení o žádostech uvedených v bodě 1. a 2.*
 - 4. žádost podle § 61 správního řádu o vydání předběžného opatření spočívající v zákazu provádění stavby, rozhodl, že*
- I. žádost ad. 1. a 2. ve věci stavby v souladu s § 142 odst. 2 správního řádu podle § 51 odst. 3 správního řádu zamítl*
 - II. žádost ad. 4. se v souladu s § 61 odst. 1 správního řádu podle § 51 odst. 3 správního řádu zamítl.*

V rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j.: 30A 96/2014 – 115 ze dne 27. 11. 2015 je uveden právní závěr, že k projednání a rozhodnutí o žádosti podané v dané věci žalobci, tj. I. J., Ing. S. Ch. a M. S., podle § 142 odst. 1 správního řádu je věcně i místně příslušný krajský úřad, nikoliv stavební úřad.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká

žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Krajský úřad tímto oznamuje, že ve věci rozhodnutí o výše uvedené žádosti I. J., Ing. S. Ch., M.S. a H. S. ze dne 10. 9. 2013 je spis k nahlédnutí u krajského úřadu ve dnech pondělí a středa od 8:00 do 16:00 hodin a v pátek od 8:00 do 13:00 hodin v kanceláři 4b-N2-418, a to do 5 dnů od doručení tohoto opatření.“

97. Z citovaného sdělení je totiž zřejmé, o čem rozhodoval Městský úřad Broumov a žalovaný předtím, než jejich rozhodnutí zrušil nadepsaný krajský soud rozsudkem ze dne 27. 11. 2015, č. j. 30A 96/2014 – 115, že to bylo o tom, zda žalobkyni vznikla práva z výše uvedených veřejnoprávních smluv či nikoliv. Je z něho rovněž patrné, že k dalšímu projednání této věci je příslušný v prvním stupni právě Krajský úřad Královéhradeckého kraje, u kterého je také spisový materiál. V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobkyni dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto opatření. Této možnosti ale žalobkyně nevyužila, a tak se o realizaci práv, na jejichž porušení poukazuje, sama připravila. Pokud pak žalobkyně namítala, že její neúčast v řízení před správním orgánem měla vliv na zjištění skutkového stavu věci, nezbyvá, než konstatovat, že neuvedla, v čem konkrétně by měl tento nedostatek spočívat. Neuvedla žádné návrhy na provedení důkazů, jež by mohly zvrátit postavení žadatelů jako potencionálních účastníků územního a stavebního řízení, ani žádné jiné, jež by závěry správního orgánu a žalovaného, potažmo Krajského soudu v Hradci Králové k dané věci, jakkoliv zpochybňovaly.
98. A krajský soud dodává, že tak žalobkyně neučinila ani poté, co bylo zrušen jeho předchozí rozsudek a věc mu byl vrácena k dalšímu řízení. Při jednání soudu dne 6. 10. 2020 toliko ohledně shora jmenovaných uvedla, že k dnešnímu datu již I. J. žádné nemovitosti v X nevlastní, nic víc. Vlastnictví nemovitostí v k. ú. X v případech zbývajících dvou jmenovaných nikterak nezpochybnila. Navíc potvrdila skutečnost, která vyplynula z podání osoby zúčastněné na řízení ze dne 6. 8. 2020, resp. z přílohy tohoto podání. Tedy že minimálně s Ing. S. Ch. bylo jednáno ze strany stavebního úřadu (Městský úřad Broumov) jako s účastníkem správního řízení o dodatečném povolení stavby BSP (k tomu srovnej např. závěry Rozsudku NSS obsažené v jeho bodech [76] či [114]).
99. Žalobkyně tedy z obsahu oznámení musela vědět, že probíhá řízení v „její věci“ a mohla se vyjádřit k podkladům rozhodnutí a navrhopvat důkazy. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je pak dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Skutečnost, že žalobkyně nevyužila ve stanovené lhůtě, kterou nepovažuje krajský soud za nijak krátkou, možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, byla důsledkem jejího rozhodnutí, nikoli postupu správního orgánu.
100. K porušení ustanovení § 36 odst. 3, potažmo § 36 odst. 1 a 2 správního řádu (viz body [63] až [67] Rozsudku NSS) tak dle krajského soudu ze strany správních orgánů nedošlo. Žalobní námitky uvedené pod body 1. a 2. žaloby jsou tedy nedůvodné.
101. Krajský soud krom toho obiter dictum nepochybuje o tom, že byť žalobkyně nebyla osobou zúčastněnou na řízení, jehož výsledkem byl jeho rozsudek ze dne 27. 11. 2015, č.

j. 30A 96/2014 – 115, o jeho výsledku věděla. Vždyť po jeho vydání a konstatování, že předmětné veřejnoprávní smlouvy nenabýly účinnosti, musel stavební úřad, jedna ze stran uzavřených veřejnoprávních smluv, druhou byla právě žalobkyně, na vzniklou situaci reagovat. V tu chvíli totiž byla stavba BPS realizována tzv. „na černo“, a bylo ji nutno řešit v rámci řízení o odstranění uvedené stavby. Uvedený rozsudek krajského soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 30A 96/2014 – 115, nikdo z účastníků nenapadl kasační stížností. Neučinila tak ani žalobkyně, respektive nevyužila možností daných jí ustanovením § 106 odst. 2 druhé věty s. ř. s.

102. Nepřezkoumatelnost žalovaných rozhodnutí pro nedostatek důvodů spojovala žalobkyně s nenaplněním požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Podle něho se v odůvodnění rozhodnutí *„uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“* Se žalobkyní lze jistě souhlasit v tom, že není-li výroková část rozhodnutí takto odůvodněna, tak že takové rozhodnutí bývá obvykle nepřezkoumatelné. Ani toto ustanovení ale nelze paušalizovat, neboť vždy je s ním nutno poměřovat konkrétní případ, dopady na jeho věcnou stránku, a to i s ohledem na to, jaký mohou mít vytýkané vady vliv na konečné řešení věci. Krajský soud neabsolutizuje formální stránku věci a nechce být přepjatě formalistický oproti jejímu neodvratitelnému věcnému závěru.
103. Žalobkyni třeba přisvědčit rovněž v tom, že na zrušující rozsudek správního soudu obvykle navazuje, jak v žalobě uvádí, „plnohodnotné správní řízení“, že právní názor učiněný správním soudem není podkladem, z něhož by bylo možno zjistit skutečnosti rozhodné pro vydání nového rozhodnutí.
104. O tom, že ale v dané věci proběhlo řádné správní řízení ve dvou stupních, o němž žalobkyně věděla a měla v něm možnost hájit svá práva, nemá krajský soud pochyb.
105. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu (Krajského úřadu Královéhradeckého kraje v Hradci Králové) ze dne 22. 1. 2016, č. j. 31841/UP/2015/Sv, je zřejmé, že vedl řízení k žádostem již výše zmíněných I. J., Ing. S. Ch., M. S. a H. S., o vydání deklaratorních rozhodnutí podle § 142 správního řádu o určení, že žalobkyni nevzniklo právo umístit stavbu na základě neúčinné veřejnoprávní smlouvy o umístění stavby BPS, ani právo provést stavbu BPS na základě neúčinné veřejnoprávní smlouvy (smlouvy jsou specifikovány již výše). V jeho odůvodnění shrnul dosavadní průběh řízení a zmínil dosud vydaná rozhodnutí v této věci, a to včetně rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 2015, č. j. 30 A 96/2014 – 115. Konkretizoval žádosti, o nichž rozhodl a právní úpravu, na základě které ve věci rozhodl. Včetně § 78 odst. 5 s. ř. s., podle něhož je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku. Tedy v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 2015, č. j. 30A 96/2014 – 115. Právě z něho poté citoval a z jeho obsahu dovodil, že nevzniklo právo umístit stavbu BPS na základě neúčinné veřejnoprávní smlouvy ze dne 19. 7. 2013, sp. zn.: MUBR 15554/2013 KO, ani právo provést stavbu BPS na základě neúčinné veřejnoprávní smlouvy z téhož dne, sp. zn.: MUBR 15555/2013 KO. Pro tento závěr byla rozhodující skutečnost, že stavební úřad, respektive žalobkyně, nezajistily souhlasy osob s uzavřenými veřejnoprávními smlouvami, které by byly účastníky územního a stavebního řízení, jak bylo krajským soudem podrobně rozebráno nejen ve výše uvedeném, ale i v tomto rozsudku. Dlužno

přítom dodat, že výčet podkladů, z nichž krajský soud vycházel v rozsudku ze dne 27. 11. 2015, plně odpovídá obsahu správního spisu, že k němu nebylo a není ani nyní co dodat. Jinak by tak žalobkyně jistě učinila.

106. Jinými slovy, byť je pro rozhodování správních orgánů ve věci rozhodný skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, v přezkoumávané věci nedošlo v mezidobí od vydání rozsudku krajským soudem dne 27. 11. 2015 do vydání žalovaného rozhodnutí k žádné změně skutkového a právního stavu a tudíž i jeho skutkový a právní základ zůstal stejný. Námitka, že orgány veřejné správy zúčastněné na řízení nevycházely z aktuálního stavu věci, když vyšly při svém rozhodování ze závěrů krajského soudu učiněných dříve, proto nemůže obstát. Skutkový a právní stav věci byl setrvalý a žádné námitky, i kdyby byly včas uplatněny, nemohly a nemohou konvalidovat chybný postup stavebního úřadu při uzavírání zmíněných veřejnoprávních smluv. Tak jak byl rozebrán nejen v rozsudku ze dne 27. 11. 2015, ale i v tomto. Právní názor na danou věc tak nebyl krajským soudem formulován způsobem určujícím směr dalšího postupu, na jehož základě by orgány zúčastněné na řízení prováděly např. další dokazování, opatřovaly další podklady atd. Právní názor ohledně účinnosti veřejnoprávních smluv byl v rozsudku krajského soudu ze dne 27. 11. 2015 vyjádřen natolik pregnantně, že správní orgány již neměly v tomto směru žádný prostor k vlastním úvahám. Vzhledem k okolnostem případu a v důsledku vázanosti právním názorem krajského soudu proto správní orgány zúčastněné na řízení nepochybily, pokud z jeho rozsudku převzaly do svých rozhodnutí skutkový stav a jeho právní hodnocení. Krajský soud nevidí na tomto postupu nic nepřipadného.
107. Krajský soud namůže přisvědčit tvrzení žalobkyně, že otázku okruhu účastníků řízení o umístění měl v první řadě učinit stavební úřad, tedy správní orgán I. stupně, nikoliv krajský soud. V souvislosti s tím rovněž opakovaně namítala, že Městský úřad Broumov v roce 2013 při uzavírání veřejnoprávních smluv vyhodnotil situaci tak, že žádní potencionální účastníci řízení z řad fyzických či právnických osob v případných řízeních o umístění či povolení stavby BPS v úvahu nepřicházejí.
108. Předně – důvody nezákonnosti postupu Městského úřadu Broumov při uzavírání předmětných veřejnoprávních smluv v roce 2013, resp. důvody nezákonnosti jeho závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro jejich uzavření, již krajský soud popsal shora.
109. Dále - pokud jde o správní řízení o žádostech žadatelů o vydání deklaratorních rozhodnutí podle § 142 správního řádu, pak k otázce, zda byly splněny zákonné podmínky pro uzavření předmětných veřejnoprávních smluv či nikoliv, tedy i potažmo, zda by žadatelům náleželo postavení účastníků řízení o umístění či povolení stavby BPS, se nejprve vyslovil jak Městský úřad Broumov ve svém rozhodnutí ze dne 19. 5. 2014, č. j.: PDMUBR 13993/2014, spis. zn.: MUBR 23274/2013 KO, tak následně rovněž Krajský úřad Královéhradeckého kraje coby odvolací orgán v rozhodnutí ze dne 29. 8. 2014, zn. 12118/UP/2014/Sv. Na tom nic nemění fakt, že Městskému úřadu Broumov postavení správního orgánu I. stupně nepřislušelo. Jím měl být (a po zrušení těchto rozhodnutí krajským soudem se také stal) Krajský úřad Královéhradeckého kraje.
110. Byly to tedy jako první správní orgány, které tuto problematiku posoudily (a to i ten, který byl příslušný rozhodnout ve věci v I. stupni). Krajský soud již ve zrušujícím rozsudku dne 27. 11. 2015, č. j. 30 A 96/2014-115, tyto závěry pouze přezkoumal, shledal

je nesprávnými, zrušil obě uvedená rozhodnutí a zavázal (příslušné) správní orgány, aby v dalším řízení byly jeho závěry vázány. Takový postup je zcela v souladu s jednou ze zásad správního soudnictví, že správní soud nemá nahrazovat činnost správních orgánů, ale přezkoumávat zákonnost a správnost jejich rozhodnutí (včetně právních závěrů).

111. Žalované rozhodnutí vychází ze stejné koncepce, jako rozhodnutí prvoinstanční. Rovněž v něm je shrnut dosavadní průběh řízení v dané věci až po vydání rozhodnutí správním orgánem dne 22. 1. 2016, č. j. 31841/UP/2015/Sv, jímž bylo deklarováno, že žalobkyni nevzniklo právo umístit a provést stavbu BPS na základě předmětných veřejnoprávních smluv. Žalovaný zmínil jeho obsah, jakož i odvolání žalobkyně. S námitkami v něm uvedenými se rovněž vypořádal odkazy na rozsudek krajského soudu ze dne 27. 11. 2015, jehož některé pasáže v rozhodnutí citoval. Konstatoval, že správní orgán byl povinen řídit se závazným právním názorem krajského soudu, jinak by postupoval v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu. A z něho jednoznačně plyne, že veřejnoprávní smlouvy jsou neúčinné. Odvolací námitky označil za v podstatě brojení proti předcházejícímu rozsudku krajského soudu, ten je ovšem v právní moci. Závěry krajského soudu pak podpořil svými vlastními úvahami a argumenty na str. 7 napadeného rozhodnutí (zejména ve druhém odstavci).

112. Z uvedeného je zřejmé, že se správní orgány po vrácení věci k dalšímu řízení věci zabývaly, ovšem ve svých úvahách o podkladech rozhodnutí a výkladu právních předpisů byly omezeny obsahem správního spisu a předchozím právním názorem krajského soudu na danou věc. Postupovaly proto v souladu se zákonem, když se řídily právním názorem krajského soudu za situace, kdy se neobjevila žádná novota, jež by mohla jeho závěr zvrátit. K tvrzenému porušení § 68 odst. 3 správního řádu nedošlo. Krajský soud nemá rozhodnutí ani za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť z nich je zřejmé, proč správní orgány nepovažovaly za důvodnou právní argumentaci žalobkyně, respektive její odvolací námitky.

113. Pokud se žalobkyně odvolávala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014-52, konkrétně na tu jeho část, podle níž „*Měl-li žalovaný a krajský úřad za to, že souhlas žalobkyně neměl být vyžadován, měli tento závěr přezkoumatelným způsobem zdůvodnit a vyvrátit zcela konkrétní argumentaci žalobkyně*“, jakož i další, dlužno poznamenat, že v nich krajský soud žádnou spojitost či podobnost s projednávanou věcí nespatřuje. Krajský soud skutečně zastává názor, že k využití institutu veřejnoprávních smluv podle stavebního zákona může docházet jen v případech bezkonfliktních, v případech, kdy okolí budoucího stavebního záměru tento nijak nerozporuje, nenapadá, v podstatě s ním souhlasí. Takto se na věc dívá i právní doktrína, viz např. publikace „Nový stavební zákon v teorii a praxi“, autoři Jiří Doležal, Jan Mareček, Vladimíra Sedláčková, Tomáš Sklenář, Martin Tunka, Zdeňka Vobrátilová, která vyšla v nakladatelství Linde Praha, a.s., v roce 2006, str. 160, kde se v komentáři k veřejnoprávní smlouvě v tehdejší úpravě, přičemž podstata zůstává stejná, uvádí následující:

„Nový správní řád upravil v ustanovení § 161 s podmínkou, stanoví-li tak zvláštní zákon, možnost uzavření veřejnoprávní smlouvy, která nabrazuje příslušné správní rozhodnutí. Veřejnoprávní smlouvu uzavírá stavební úřad se žadatelem, s účastníkem podl § 27 odst. 1 správního řádu. Podmínkou účinnosti veřejnoprávní smlouvy je souhlas ostatních účastníků řízení. Tento požadavek zcela jistě omezuje praktické využití veřejnoprávní smlouvy

v územním řízení, ale vzhledem k rozsahu a druhům případů územního rozhodování není vyloučeno, že v řadě bezkonfliktních případů může být využit.“

114. V přezkoumávané věci se ale od samého počátku o bezkonfliktní případ nejednalo a jednat nemohlo, když proti stavbě BPS vystoupily hned zpočátku desítky osob a nelze se tomu divit. Vždyť jde o stavbu takového druhu, která již svým účelem provozu nutně vyvolává obavy veřejnosti. A za této situace odepřel stavební úřad všem přihlásivším se osobám postavení účastníků územního a stavebního řízení. A to zcela nepřezkoumatelným způsobem, neboť ze správního spisu není vůbec zřejmé, kde se jejich nemovitosti nacházejí, jak stavební úřad hodnotil jejich možné dotčení stavbou BPS atd. O tom již bylo řečeno více vpředu. Přitom, jak je uvedeno v publikaci Průcha, P. Gregorová, J. a kol.: Stavební zákon. Praktický komentář. Praha: Leges, 2017, na str. 286 nahoře *„Pečlivé vymezení okruhu těchto osob klade nároky na obě smluvní strany veřejnoprávní smlouvy.“* Takto však stavební úřad nepostupoval, neboť jim účastenství v řízení odepřel na základě pouze dílčího hlediska (vyjádření dotčených orgánů státní správy ke stavbě), aniž by bral v úvahu hlediska další. Občanskoprávní nebo judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ani kladná stanoviska dotčených orgánů státní správy nezaručují nedotčenost vlastnických práv sousedů, respektive skutečnost, že případnou dotčenost je nutno zkoumat v celém komplexu možných vlivů, které bytí sami o sobě jsou v souladu s veřejnými požadavky, tak ve svém souhrnu být nemusí.
115. Přijmul-li za této situace stavební úřad návrh veřejnoprávních smluv, pak je to pro krajský soud postup skutečně nepochopitelný. Stejně tak je pro něho nesrozumitelný přístup žalobkyně samotné, pokud brala vzdor vzniklé situaci námitky veřejnosti na lehkou váhu a riskovala tak, že uzavřené veřejnoprávní smlouvy nenabydou účinnosti. Proti jejímu tvrzení, že je třeba přednostně využívat zjednodušujících postupů při povolování staveb, nelze samozřejmě nic namítat. Ale jen potud, je-li postupováno v souladu se zákonem, a to v dané věci nebylo. Bylo také zbytečné krajskému soudu podsouvat, že při jeho výkladu by *„v každém případě, kdy se přihlásí jakákoli osoba, coby potenciální účastník, mělo dojít bez dalšího ke znemožnění uzavření veřejnoprávní smlouvy dle stavebního zákona.“* Vždy musí být přeci nějaká objektivní potence dotčení, takže rozhodně by nemohly, jak je v podstatě v žalobě namítáno, zmařit uzavření veřejnoprávní smlouvy nějaké zcela absurdní námitky nevlastníků sousedních pozemků. Ostatně vlastní uzavření veřejnoprávní smlouvy nemůže zmařit žádná třetí osoba a o to ani nejde. Ve vztahu k nim jde vždy o její účinnost. K uvedené námitce proto nezbyvá, než dodat, že ji žalobkyně dotáhla do absurdity (srovnej bod [97] Rozsudku NSS).
116. Žadatelé o vydání rozhodnutí dle § 142 správního řádu pak k tomu měli naprosto zřejmou legitimaci, neboť jsou vlastníky nemovitostí v obci X, nejsou, jak žalobkyně naznačuje, jakýmikoliv osobami, bez vztahu k věci. Byli a jsou potenciaálními účastníky územního a stavebního řízení ohledně stavby BPS, neboť I. J. (v době vydání napadeného rozhodnutí) byla vlastníkem stavební parcely č. X a objektu k bydlení č. p. X na ní, jakož i dalších pozemků zapsaných na LV č. X v kat. území X, Ing. S. Ch. je vlastníkem stavební parcely č. X a objektu k bydlení č. p. X zapsaných na LV č. X a dalších pozemků na LV č. X v kat. území X a M. a H. S. jsou spoluvlastníky stavební parcely č. X a objektu k bydlení č. p. X zapsaných na LV č. X v kat. území X. Tyto skutečnosti vyplývající z katastru nemovitostí jsou veřejně dostupné na webové stránce www.nahlizenidokn.czuk. Skutečnost, že I. J. již k dnešnímu dni žádné nemovitosti v X nevlastní, jak uvedla žalobkyně při jednání soudu, není pro posouzení věci relevantní,

soud posuzuje napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Jinak žalobkyně shora uvedená zjištění krajského soudu ohledně ostatních žadatelů nezpochybnila.

117. Krajskému soudu samozřejmě neuteklo, že ze žadatelů o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu to byl pouze M. S., kdo reagoval též na informaci o podání návrhů na uzavření veřejnoprávních smluv ohledně umístění a provedení stavby BPS, zveřejněnou formou veřejné vyhlášky (viz předchozí rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 2015, č. j. 30A 96/2014 – 115, první odstavec části „Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu“). Spojovala-li žalobkyně tuto skutečnost se závěrem, že právě z ní je zřejmé, že ostatním ze žadatelů nepřísluší postavení třetích osob, účastníků řízení, tak krajský soud se s tímto závěrem neztotožnil. Je totiž třeba brát v úvahu i tzv. opomenuté účastníky řízení, tedy účastníky, které stavební úřad nebral v úvahu, ačkoliv měl. U nich je totiž zcela jedno, zda se po zveřejnění návrhů smluv za účastníky řízení hlásili či nikoliv. Za stanovení správního okruhu účastníků řízení, jak již bylo řečeno, je odpovědný vždy stavební úřad. Opomenutí účastníci řízení, stejně jako odmítnutí účastníci, pak mají jedinou a zároveň stejnou možnost, jak se domoci svých tvrzených práv, a to právě postupem dle § 142 správního řádu.

118. Krom toho by bylo tvrzení žalobkyně o tom, že I. J. a Ing. S. Ch. nepřísluší pozice třetích osob, pro výsledek přezkumného řízení zcela bezvýznamné. Ke zvrácení domnělé účinnosti předmětných veřejnoprávních smluv by totiž plně postačoval úspěch kohokoliv ze žadatelů, přičemž postavení M. S., jako žadatele o podání žádosti o určení právních vztahů, žalobkyně nezpochybňovala. Ani u něho však neshledávala, že by byl osobou dotčenou a že by prokázal, stejně jako ostatní žadatelé, že je pro něho vydání požadovaného rozhodnutí podle § 142 nezbytné pro uplatnění jeho práv. Ani tato námitka není opodstatněná, žadatelé ve své žádosti ze dne 10. 9. 2013 uvedli k této otázce mimo jiné následující:

„Umístění stavby bioplynové stanice podle uzavřené veřejnoprávní smlouvy bude mít dopad s negativními účinky na vlastnická práva žadatelů, zejména nebýt obtěžován nadměrným hlukem, prašností a pachy spojenými se zvýšenou dopravou k zajištění stavby a chodu bioplynové stanice, jakož i pachy a plyny, které mají být vypouštěny z této stanice a také pachy uvolňovanými z naváženého materiálu určeného ke zpracování. Jejich vlastnická a jiná práva k pozemkům a stavbám jsou předmětnými veřejnoprávními smlouvami bezpochyby dotčena, když s ohledem na umístění a činnost stavby bioplynové stanice dojde i ke znehodnocení na ceně výše označených nemovitostí, a to navíc i v souvislosti s případným zasažením ochranného pásma bioplynové stanice do jejich nemovitostí.

Ve standardním územním a stavebním řízení, ve kterém by žadatelé měli postavení účastníků řízení, by žadatelé mohli uplatňovat svá procesní práva včetně uplatňování námitek k ochraně svých vlastnických práv k pozemkům a stavbám. Protože byli opomenuti a nebyl dán jejich souhlas s uzavřením předmětných veřejnoprávních smluv, je nezbytné pro uplatnění jejich práv určit, zda předmětné smlouvy nabyly účinnosti a práva stavebníkovi na jejich základě vznikla. V případě neúčinnosti veřejnoprávních smluv je pro žadatele nezbytné, aby mohli uplatnit své odůvodněné námitky v územním řízení, resp. ve stavebním řízení a v případě, že stavba byla již zahájena bez účinných veřejnoprávních smluv, tj. bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, kdy musí být ex offo zahájeno řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) Stavebního zákona, aby žadatelé mohli uplatňovat svá práva v tomto

řízení, případně v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2 a 3 Stavebního zákona. Z uvedených důvodů je proto splněna podmínka nezbytnosti pro uplatňování práv žadatelů v řízení podle § 142 Správního řádu, a proto musí být o ní rozhodnuto.“

119. Prokázali tak nezbytnost vydání uvedeného rozhodnutí, neboť na základě něho chtějí uplatňovat práva účastníků v řízeních vedených podle stavebního zákona, práva, která jim byla dosud bezdůvodně odpírána.
120. Na podporu svého závěru, že žadatelům by příslušelo na základě obsahu správního spisu a shora uvedených zjištění krajského soudu postavení účastníků řízení o umístění a povolení stavby BPS (a postačovalo by, kdyby bylo možno takový závěr učinit i třeba pouze ohledně řízení o umístění dané stavby) poukazuje krajský soud rovněž na níže uvedené závěry obsažené v Rozsudku NSS:
121. „[106] Stěžovatel ovšem zcela účelově přehlíží naprosto zjevný fakt, že žadatelům o vydání deklaratorního rozhodnutí nešlo o zajištění jejich účasti v případném budoucím řízení o odstranění stavby, ale snažili se touto cestou zabránit již její realizaci. Bylo-li by k jejich žádostem vydáno rozhodnutí, kterým by bylo deklarováno, že stěžovateli nevzniklo právo umístit a realizovat předmětnou stavbu BPS (a to z důvodu opomenutí žadatelů v procesu negociace smlouvy), nepochybně mohli legitimně očekávat, že budou vzati za účastníky územního, respektive stavebního řízení, bude-li stavebník na realizaci stavby trvat (nebyla-li ještě provedena). Pokud by snad byla stavba BPS v mezidobí již realizována, mohli žadatelé opět legitimně očekávat, že na podkladě požadovaného deklaratorního rozhodnutí by bylo – potenciálně i na základě jejich podnětu - zahájeno řízení o jejím odstranění. I kdyby jim z důvodů výše zmíněných nebylo přiznáno postavení účastníků řízení o odstranění stavby, nepochybně by byli účastníky případného řízení o jejím dodatečném povolení, pokud by o něj stěžovatel v průběhu řízení požádal. Pokud by tedy správní orgán v řízení vedeném dle § 142 správního řádu
122. konstatoval, že právo stěžovatele umístit, respektive provést stavbu nevzniklo právě z důvodu opomenutí žadatelů coby potenciálních účastníků územního, respektive stavebního řízení, bylo by postaveno na jisto, že jim toto procesní postavení náleží; konsekventně pak platí, že by jim toto postavení náleželo i v řízení o dodatečném povolení stavby (viz § 129 odst. 2 věta osmá stavebního zákona). V těchto řízeních tedy žadatelé mohli uplatňovat svá práva, jak to vyžaduje § 142 správního řádu. Krajský soud přitom v napadeném rozsudku osvětlil, proč by žadatelé měli být účastníky stavebního (i územního) řízení.
123. [107] Bez ohledu na výše uvedené je třeba nicméně upozornit na zásadní fakt, a sice že podmínka nezbytnosti vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 správního řádu nemusí nutně spočívat v možnosti následného uplatnění práv žadatelů v jiném správním řízení, v němž by jim mohla příslušet pozice účastníků. Dle citovaného ustanovení totiž (bez dalšího) postačí, že žadatel prokáže, že je to (rozuměj vydání deklaratorního rozhodnutí) nezbytné pro uplatnění jeho práv; jakou podobu toto uplatnění bude mít, zákon nepředjímá.“
124. Krajský soud opakuje, že ani po vrácení věci k dalšímu řízení nepřišla žalobkyně v tomto směru nejen s žádnými návrhy na doplnění dokazování, ale svá původní tvrzení ohledně dané problematiky ani žádným způsobem nerozvinula a nedoplnila. Při jednání soudu pak navíc učinila nespornou skutečnost, že Městský úřad Broumov coby stavební úřad v souběžně probíhajícím řízení o dodatečném povolení stavby BPS jedná minimálně s Ing. S. Ch. (osobou zúčastněnou na řízení) jako s účastníkem tohoto správního řízení.

Tato faktická skutečnost tedy jenom potvrzuje správnost shora citovaných závěrů krajského soudu ohledně dané otázky.

125. V replice na vyjádření žalovaného k žalobě pak žalobkyně již víceméně pouze rozvíjela výše vypořádané žalobní námitky. Pokud v ní vedla úvahy o postavení Městského úřadu Broumov v daném řízení, těmi se krajský soud nemusel zabývat, neboť se postavení žalobkyně nedotýkají, nehledě na to, že by šlo o námitky podané po lhůtě pro podání žaloby. Žalobkyně byla jednoznačně poučena o právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Této možnosti však ve stanovené lhůtě, na rozdíl žadatelů, nevyužila. K žádnému porušení § 36 odst. 3 správního řádu tak nedošlo. Pokud by žalobkyně na sdělení správního orgánu ze dne 12. 1. 2016 ve lhůtě v něm uvedené reagovala, pak by na její nynější procesní stesky, a třeba poznamenat, že ne zcela odůvodněné, vůbec nedošlo. Krajský soud je ale nepovažuje za tak významné, aby mohly na věcné stránce daného případu cokoliv změnit. Vzhledem k tomu, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 2015, č. j. 30A 96/2014 – 115, je pravomocný, je bezvýznamné a zároveň nemožné, zabývat se znovu rozhodnutími vydanými správními orgány v dané věci v době do vydání uvedeného rozsudku. Spekulace žalobkyně o tom, že se od roku 2013 do roku 2016 mohly na straně žadatelů poměry změnit, že již nemusí mít zájem na vydání deklaratorního rozhodnutí, nebyly nijak doloženy, především však žádosti o jeho vydání nebyly vzaty zpět. To znamená, že žadatelé ke dni vydání prvoinstančního i žalovaného rozhodnutí trvali na vydání deklaratorního rozhodnutí, že se na jejich poměru k věci nic nezměnilo a že i skutkový stav byl a je stále stejný. Ze shora uvedeného je navíc zřejmé, že minimálně Ing. S. Ch. (osoba zúčastněná na řízení) je v řízení o dodatečném povolení stavby BPS coby jeho účastník aktivní, o čemž svědčí jím doložené odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby.
126. Žádného dalšího dokazování nebylo třeba, to je zřejmé i z dnešního pohledu, přičemž třeba zdůraznit, že podle § 142 odst. 3 správního řádu platí pro dokazování v řízení o určení právního vztahu obdobně ustanovení jeho § 141 odst. 4, tedy ustanovení o způsobu dokazování ve sporném řízení. Řízení o určení právního vztahu tedy vychází z limitované zásady materiální pravdy, když důkazní břemeno a povinnost zjišťovat podklady pro rozhodnutí leží zejména na žadateli. Žalobkyně do tohoto sporného řízení žádné důkazy, jež by odůvodňovaly zákonný postup při uzavírání veřejnoprávních smluv, nevnesla. Žádné návrhy na doplnění dokazování pak neučinila ani při jednání soudu dne 6. 10. 2020.
127. S ohledem na shora uvedené, i s ohledem na skutečnost, jakým způsobem se Nejvyšší správní soud v Rozsudku NSS vypořádal s kasačními námitkami žalobkyně, které v drtivé většině shledal nedůvodnými (na jeho odůvodnění si v podrobnostech krajský soud dovoluje odkázat), krajský soud opětovně uzavírá, že žalobu shledal nedůvodnou, a proto ji ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IX. Náklady řízení

130. Výrok II. se obecně řídí zásadou zakotvenou v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Dle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

131. Žalobkyně nebyla ve výsledku ve věci úspěšná, neboť pro výrok o náhradě nákladů řízení je rozhodující konečný výsledek řízení (v řízení před krajským soudem), nikoliv dílčí výsledek řízení o kasační stížnosti. Proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
132. Vzhledem k výsledku řízení tak právo na náhradu nákladů řízení přísluší žalovanému.
133. Žalovaný náhradu nákladů řízení uplatnil. Požadoval úhradu cestovních nákladů za jízdu osobním automobilem svého zaměstnance, který byl pověřen zastupováním žalovaného při jednání soudu dne 6. 10. 2020, ve výši 1 428 Kč. Dále požadoval úhradu hotových výdajů paušální částkou s odkazem na § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) v celkové výši 1 500 Kč.
134. Podstatné však je, že žalovaný je správní orgán. Judikatura správních soudů vyvinula pojem „náklady nepřevyšující náklady běžné úřední činnosti“ a dovodila, že náhradu nákladů souvisejících s běžnou úřední činností nelze žalovaným správním orgánům přiznat. Tato teze souvisí s tím, že náklady na běžnou úřední činnost, jejíž součástí jsou i úkony v soudním řízení správním, jsou správním orgánem hrazeny ze státního rozpočtu. Do toho okruhu nákladů řízení patří náklady na poštovné, hovorné, zhotovení kopií, mzdové náklady na zaměstnance správního orgánu, provozní (režijní) náklady a cestovné související s účastí pověřených zaměstnanců u jednání soudu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 11/2014-47, zejména bod 25).
135. V této souvislosti krajský soud ještě připomíná, že v soudním řízení správním se neuplatní vyhláška č. 254/2015 Sb. (rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 135/2015-79 a 6 Ads 299/2014-25), v úvahu nepřichází ani účtování nákladů řízení ze strany žalovaného správního orgánu s odkazem na advokátní tarif, pokud správní orgán (jako v daném případě) zastupoval v řízení jeho pověřený zaměstnanec.
136. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o nákladech řízení ve výroku II. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
137. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které by jim soud uložil, nebo z důvodů zvláštního zřetele hodných. K takovému postupu však nebyl v projednávané věci žádný důvod (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 13. října 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu